Capitolul 1

Pauline Dale știa, chiar înainte de a deschide ochii, că ziua care tocmai începuse va fi una specială și plină de satisfacții. Se întoarse pe partea cealaltă, se întinse cu desfătare în pat și fu cât pe ce să adoarmă din nou. Nu avea de ce să se grăbească. La acest gând, deschise ochii și fața i se lărgi într-un zâmbet. Bineînțeles că nu avea de ce să se grăbească.

Era sâmbătă dimineața. Nu trebuia să mănânce în grabă, să privească neputincioasă la autobuzele pline ochi trecând prin fața ei, deși au roșu la semafor, să meargă la birou, să răpească puțin timp pentru a lua pânzul. Hotărât lucru, nu va mai fi nevoită să facă pentru a nu știu câta oară drumul spre casă.

Sâmbătă dimineața ! Oare de ce nu e sâmbătă în fiecare zi ? Și chiar dacă lucrurile ar sta așa, își spuse ea purtată de

imaginație, tot n-ar fi de-ajuns. Își dorea mult mai mult – un șir nesfârșit de zile de sâmbătă în care să nu mai aibă de-a face cu viața ei de până atunci. Departe de Londra, sub un cer albastru cu marea sau cu pădurea sub ochi. Și, lucrul cel mai important, un soț, nu prea bine conturat în mintea ei, dar care era vital în acest tablou al fericirii. Un soț cu o slujbă, ceva vag, dar suficient de satisfăcător. O slujbă care să-i lase răgazul de a o iubi și alinta, dar care să-i ofere și un standard de viață diferit de al ei.

Ochii Paulinei erau violeți. Îi făcu mari, punând astfel capăt visului ei nebunesc. Zâmbi, ca și cum ar fi supraviețuit în acest fel realității micului ei apartament din Edgware Road. Era tot sâmbătă dimineața. Ziua ei de trândăveală pe care o va începe, ca de obicei, cu micul dejun servit în pat.

Se sculă, trase adânc aer în piept și se uită pe fereastră. Priveliștea nu era prea ademenitoare : de acolo, de sus, nu se zărea decât un bloc de birouri. Dar soarele strălucea, iar peticul de cer pe care-l vedea era albastru. Ce bine ar fi fost ca peisajul să conțină și câțiva copaci ! Cât vedeai cu ochii, nici urmă de verdeață. Undeva, fructele dădeau în pârg. Vara timpurie o făcea pe Pauline să aibă un dor de ducă aproape dureros. Ar fi vrut să plece cât mai departe de viața ei plată, monotonă.

Nimic nu o împiedica să plece, în afară de faptul că trebuia să-și câștige existența. Oare câte alte tinere de vârsta

ei nu tânjeau după același lucru ? Adică după libertate. La acest gând, zâmbi din nou. Arătase că e diferită de celelalte tinere pentru că făcuse ceva în privința asta.

În cămăruța care-i servea de bucătărie, se grăbi să pună filtrul de cafea în priză, tigaia pentru prăjit la încins și laptele la fiert.

În cealaltă cămăruță, care-i servea drept baie, făcu un duș rapid și se pieptănă. O pocnitură o anunță că ziarul de dimineață fusese pus în cutia poștală. Îl luă cu nerăbdare. Avea un motiv special pentru a-l citi în ziua aceea. Dar înainte de a-l deschide, dădu buzna în bucătărie, unde filtrul de cafea făcea un zgomot intens, iar laptele stătea să dea pe dinafară.

Își așeză pe o tăviță niște grepfrut, un ou, pâine, lapte și miere. Din fericire, nu trebuia să fie atentă la siluetă, pentru că nu-i pusese probleme până acum.

Așezată în vârful patului și servind din cafea, putea acum să citească ziarul pe îndelete. Dădu imediat la pagina care avea coloana "Personale".

Da, anunțul pe care-l redactase cu atâta migală și pe care dăduse atâția bani era acolo:

« TANĂRĂ CAPABILĂ de 22 de ani, sătulă de viața la oraș, caută post, de preferat în străinătate, dar nu exclude nici

locuri noi din Regatul Unit. Guvernantă/ Însoțitoare/ Șoferiță/ Secretară. Disponibil acum. Scrieți la căsuța… »

Acum nu trebuia decât să aștepte să fie contactată. Dacă va fi. Sigur, va avea mai multe oferte. Era un anunț drăguț. Era mândră de el și se îndoia că mai era altul ca al ei în ziarul de dimineață. Citi câteva pentru comparație. Cel mai bun dintre ele era era lângă al ei, pe aceeași coloană :

« Se caută persoană PLĂCUTĂ, inteligentă pentru îngrijire copii într-o casă izolată în pădure, pe vârful muntelui Chiltern. Doi copii de școală, unul mai mic. Există perspectiva unui salariu mărit pentru muncă de secretariat pentru soț (om de afaceri).

Permis de conducere indispensabil. Ajutor la păstrarea curățeniei. Rezidență permanenetă. Telefon Grimbourne 4807. »

« Un anunț drăguț », își spuse Pauline în sinea ei. Aproape la fel de drăguț ca al ei. Îl reciti, încercând să-și imagineze cum arăta încântătoarea casă. Ei i se păru fermecătoare. Își dorise codru, dar mergea și teren împădurit. « Pe vârful muntelui Chiltern » era o formulare aproape poetică. Evoca o priveliște desfătătoare. Cât despre izolare, era ultima persoană care să se plângă de așa ceva, de

vreme ce tot tânjea după asta. De mult dorea să lase în urmă betonul din oraș, viața agitată de la Londra. Acest loc i se părea suficient de interesant pentru a compensa dorința ei de a pleca în străinătate. Se simțea pregătită pentru a face față copiilor. Pauline era convinsă că anunțul fusese scris de o persoană fermecătoare.

Tot hoinărind așa cu mintea, fu încolțită de o bănuială. Ceva care o făcu să nu se mai îmbete cu apă rece. Dacă acea fermecătoare casă nu era decât o moșie pe care își petrecea acea familie vacanța ? Atât și nimic mai mult! Casa ar putea fi îngrozitoare, copiii răsfățați, iar părinții insuportabili. Cât despre ea, ar fi nevoită să muncească optsprezece ore pe zi pentru un salariu de nimic.

Pauline închise ochii, cântărind avantajele și dezavantajele.

În cele din urmă, își spuse : merită să încerc. Nu mă pot păcăli, pentru că voi fi cu ochii-n patru.

Cum în apartament nu avea telefon, fu nevoită să facă apelul abia la ora unsprezece, dintr-o cabină publică.

– Grimbourne 4807. Doamna Addison la telefon.

O voce rece, poate prea rece, îi răspunse la celălalt capăt al firului.

– Pauline Dale vă vorbește.

– Nu cred că…

– Nu, nu mă cunoașteți. Vă sun în legătură cu anunțul din ziarul de azi-dimineață.

– O, da !

Vocea deveni brusc interesată, era firesc să fie așa.

Pe măsură ce conversația înainta, Pauline își dădu seama că persoana de la celălalt capăt al firului era demnă de încredere. Mai târziu, va fi poate mai greu să cadă la îndoială.

– De unde suni ?

– Din Londra.

– Păi… e bine că ai sunat. Crezi că ai calificarea necesară pentru un astfel de post ?

– O, da ! Dar…

– Nu vrei să începi imediat, spuse Grimbourne 4807. E normal! Ești liberă?

– Păi… da.

– Vreau să spun, nu trebuie să te duci nicăieri azi, nu?

– Nu, spuse Pauline cu prudență.

Poate că lucrurile mergeau puțin cam repede.

– Te întreb asta pentru că momentul cel mai potrivit pentru a ne vizita e sfârșitul de săptămână. Atunci, soțul meu are ceva timp la dispoziție, iar copiii nu sunt acasă.

– Înțeleg.

Pauline nu se simțea încă pregătită să facă pasul.

– Crezi că ai putea veni la prânz ?

– O, nu ! Vreau să spun că nu am mașină personală, iar casa dumneavoastră e izolată. E deja unsprezece și…

– Da, ai dreptate. Dar după-amiază? E un tren care trece pe aici între trei și patru. Numai puțin să verific. Evident, îți vom plăti drumul.

"Totul a mers ca pe roate." își spuse Pauline în timp ce ieșea din cabina telefonică după un minut.

Hotărî că trebuia să lase lucrurile să meargă de la sine. Probabil că ofertele la anunțul ei nu îi vor parveni decât peste o săptămână. În cel mai rău caz, va petrece o după-amiază pe cheltuiala familiei Addison.

Când ajunse la gară, nu îi fu greu să recunoască mașina pe care i-o descrisese Helen Addison. Numai că în mașină nu era nimeni care să o aștepte. Dintr-o dată, se auzi strigată de o femeie înaltă, încărcată cu pachete.

– Domnișoară Dale ? Dumneata trebuie să fii ! Îmi pare rău că am întârziat.

– De-abia am ajuns, spuse Pauline.

– Am avut puțin timp la dispoziție, așa că nu am ratat șansa de a face niște cumpărături.

Acum se grăbea să pună totul în mașină. Era înaltă, severă și oacheșă, iar fața arăta un om inteligent și cu simțul umorului.

– Mă bucur că ai putut să vii astăzi, spuse ea în timp ce părăseau gara.

După aceea, o bună bucată de timp tăcu, deoarece se concentra asupra șofatului. După ce ieșiră din oraș, se relaxă și începu să vorbească.

– Sunt aproape cinci mile până la ferma lui Grim, spuse ea.

– Ferma lui Grim ! repetă Pauline. Nu sună prea îmbietor.

– Sper că nu crezi că vrem să te păcălim. Numele e singurul lucru neplăcut la casa noastră. Nu prea putem să-l schimbăm pentru că e așa de secole. Știi, e aproape de șanțul lui Grim. Suntem mândri de partea din șanț care ne revine nouă. Te deranjează ?

– Păi… spuse cu sinceritate Pauline, pare o casă dintr-un film de groază. Genul acela de loc în care Dracula s-ar putea întâlni cu Frankenstein.

Helen râse.

– Singurii monștri sunt copiii noștri. Nu-ți face griji ! Sunt sănătoși și arată normal.

Informațiile acestea nu aveau darul de a o liniști pe Pauline. De ce n-ar arăta normal cei trei copii ?

– Dar înțeleg ce vrei să spui, continuă Helen. De aceea n-am pus adresa în anunț, ci numai numărul de telefon.

– Puteați să puneți numărul unei cutii poștale. Eu așa am făcut, spuse fără să se gândească Pauline.

– Ai dat și tu anunț? Stai puțin ! Să nu-mi spui că în anunțul tău era vorba despre o tânără capabilă ?

Pauline era prea surprinsă pentru a nu recunoaște adevărul.

– Da. Cum ați ghicit ?

– Intuiția, cred. Nu, nu chiar. Ai douăzeci și doi de ani, nu? Iar persoana care ar fi dat anunțul tău era exact genul de persoană pe care-l căutam noi, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Pauline era încântată să descopere această legătură neașteptată dintre ele și simți imediat un fel de căldură pentru gazda ei care, nu trebuia să uite, nu o angajase încă.

Helen Addison chicoti. Prin părul ei negru și scurt trecu vântul.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Oricum, vei afla. Am răspuns anunțului tău în această dimineață.

– Când am să primesc scrisoarea, n-am să mă obosesc să răspund.

– Distruge-o! Economisești timp și nu-ți mai bați capul. Cum îți place la țară?

– Îmi plac pădurile, în special cele de fag.

Se aflau într-o zonă cu pădure foarte deasă, iar versanții erau acoperiți cu fagi. Pauline nu se mai sătura privind în jurul ei. Mergeau pe un drum îngust, la mare altitudine, și preț de o milă nu zăriră nici o casă. Pe stânga drumului, copacii lăsau acum locul unor pajiști.

– Iată casa noastră ! spuse Helen cu mândrie.

Pauline ridică privirea spre vârful dealului. Acolo, se afla situată ferma lui Grim. Zidurile erau cenușii, iar țigla, cândva roșie, devenise acum maronie.

– Drumul e abrupt, așa că se ajunge greu aici, se scuză doamna Addison. Dar odată ce ai ajuns aici, îți dai seama că a meritat efortul. E o priveliște frumoasă și sălbatică.

Avea dreptate în privința drumului. Erau trei serpentine de străbătut. Dar Pauline își păstrase cumpătul în timpul drumului.

Se simțea deja în armonie cu împrejurimile și, mai ales, cu această clădire veche de secole – ferma lui Grim.

Își dădu seama că Helen Addison poate fi formidabilă. Se simți în armonie și cu ea. Era sensibilă, iar Pauline se înțelegea de minune cu astfel de făpturi.

***

Când ajunseră cu mașina pe creasta dealului, priveliștea se lărgi. Cât puteai cuprinde cu privirea, erau numai copaci. Dar foarte aproape, chiar în valea din care veniseră, erau câmpuri cu oi care pășteau. Era o imagine demnă de a figura într-un tablou bucolic, scăldată în lumina strălucitoare a dimineții.

Hellen Addison opri mașina pe porțiunea acoperită cu pietriș.

Clădirea era o locuință obișnuită. Nu existau obiecte sau mașini care să evoce o fermă.

– Nu-i chiar o fermă, spuse Pauline dezamăgită. Își dădu imediat seama că remarca ei putea fi considerată ca lipsită de tact.

Cu toate acestea, Hellen Addison nu se supără.

– Majoritatea pământului de la fermă e proprietatea noastră, explică ea. Iar George se comportă în continuare ca un fermier. Dar ferma e condusă de Chris, fratele lui George. Locuiește într-o căsuță, în valea aceea. Acolo sunt grajdurile fermei. E și artist, unul destul de bun.

– Dar soțul tău ?

– Nu ți-am spus ? E scriitor. Cred că o să-l găsim la el în birou. Vrei să stai de vorbă cu el în timp ce pregătesc ceaiul?

Pauline fu de acord, deși găsea acest aranjament destul de ciudat. La urma urmei, urma să lucreze pentru doamna Addison și se aștepta să stea de vorbă cu ea. Se îndreptară spre ușa din față, o ușă din lemn masiv, bătută în ținte de oțel, care acum se deschisese primitoare. Zidurile casei erau groase, construite în mare parte din piatră, dar având și câteva cărămizi în compoziție, ceea ce punea în evidență culoarea țiglei de pe acoperiș.

De undeva din spatele casei se auzeau râsete de copii.

– Ar fi trebuit să lucreze la piscină, spuse doamna Addison.

Una din aceste voci scoase un țipăt de furie. Deloc emoționată, mama acestor copii o conduse pe Pauline prin casă, trecu printr-un coridor larg și deschise o ușă din spatele incintei.

– George, aceasta este Pauline Dale. Mă duc să fac ceai. Ai grijă de ea, te rog.

Spunând acestea, plecă, probabil în bucătărie.

George Addison era un bărbat înalt, cu o înfățișare de școlar. Sări de pe scaunul pe care era așezat la o masă mare pe care erau împrăștiate fel de fel de hârtii. Se îndreptă grăbit spre Pauline, căreia îi oferi un scaun pe care să se așeze. În timpul acesta, ea studie camera, din ce în ce mai surprinsă. Nu-și putea imagina cum era posibil ca un apartament atât de neplăcut să-și găsească locul într-o casă veche atât de frumoasă.

Zidurile erau văruite în alb, mobila ascuțită și practică, iar ferestrele prost făcute. Erau atât de sus puse încât era imposibil să te uiți prin ele dacă stăteai jos.

George Addison îi citi gândurile imediat.

– Da, arată cam domestic, spuse el. Dar lucrez mai bine când nu dispun de tot confortul. Ferestrele sunt îngrozitoare, nu-i așa ? Îmi plac atât de mult pădurile de fagi, încât dacă ar fi după mine nu m-aș mai sătura

contemplându-le și aș uita că trebuie să scriu. Acum, spune-mi ce vrei să știi.

– Păi… nu prea știu nici eu. Poate soția dumneavoastră ?

– O, nu ți-a explicat ? Nu pentru ea vei lucra atât de mult, ci pentru mine.

– Dar în anunț se spunea că…

– Domnișoară Dale, suntem – de fapt, eu sunt vinovat de o inocentă omisiune. Te rog să mă ierți.

Părea atât de neliniștit, încât Pauline se simți aproape vinovată.

– Dă-mi voie să-ți explic. Sunt scriitor, dar nu de ficțiune, ci de un anume tip de biografii. Munca aceasta implică o susținută activitate de cercetare și nu mă pot descurca fără ajutorul unei secretare rezidente. Dar am observat că multe secretare, deși foarte bune la bătutul la mașină și la stenografie, nu prea se înghesuie să ocupe acest post.

Făcu o pauză suficient de lungă încât s-o audă exclamând : « Extraordinar ! »

George Addison păru ușurat.

– Mă bucur să aud asta. Mie și lui Hellen ne place aici. Dar aceste fete – să nu crezi că am ceva împotriva lor – sunt crescute la oraș și cred că suntem prea izolați. Iar cu copiii nu reușesc să se înțeleagă. Nu că ar fi ceva în neregulă cu ei! Sunt inteligenți și dezinhibați. Dar o să-i vezi în curând și o să poți să-ți formezi o părere.

Lui Pauline i se strânse inima la gândul că acești copii sunt niște veritabili anarhiști.

Potențialul ei angajator se uită la ea de parcă dorea să-și ceară scuze din priviri, după care spuse :

– Așa că am redactat ultimul anunț cu mare grijă, după un sistem cu totul nou. Înțelegi ce vreau să spun ?

– Nu, spuse Pauline. Nu înțeleg.

– Păi… l-am făcut în așa fel încât nici un candidat să nu se mai poate plângă de izolare sau de copii.

– A !… Și dacă treceau testul, puteai să vezi care le sunt competențele în materie de secretariat, sugeră Pauline.

– Ai prins ideea, spuse el recunoscător. Acum sper că mă vei ierta și chiar dacă te-am ademenit să vii sub alt pretext, măcar ești aici. Ce vrei să mai știi? Oricum, dacă vrei să te întorci la Londra supărată foc, nu te învinovățesc.

Pauline vru să afle mai multe.

– În mare parte, munca ta va consta din copiere de texte și dactilografiere. Câteodată mă duc la biblioteca British Museum, de unde revin cu multe note pe care le ordonez dictându-le. La fel stau lucrurile și cu corespondența, așa încât trebuie să stenografiezi foarte repede.

Pauline îl asigură că îndeplinea toate condițiile.

– Splendid ! Și când poți începe ? Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu vreau ca atunci când vii, să fii prea aglomerată.

Pauline șovăi. În anunțul pe care-l dăduse, pretinsese că e liberă, ceea ce era adevărat. George Addison va afla în curând că ea e autoarea celuilalt anunț de la rubrica "Personale". Dar dincolo de asta, nu era încă pregătită să se angajeze. Trebuia să-i vadă pe copii, « inteligenți și dezinhibați », oricare va fi fiind semnificația acestui cuvânt.

– Să nu-mi spui, exclamă George Addison cu dezamăgire în glas, că lucrezi deja pentru altcineva. Că dacă e așa…

– Pot fi liberă peste o săptămână, dacă vreau, spuse Pauline cu subînțeles. Dar, dincolo de orice, trebuie să mă ocup de apartamentul meu de la Londra.

– Da, așa e. N-ar fi trebuit să te grăbesc. Familiarizează-te cu peisajul de aici, bea niște ceai, discută cu soția mea! Cred că ceaiul e deja gata, așa încât putem merge pe terasă.

Își dădu seama că e gata ceaiul după vocile care se auziră în grădină: doamna Addison le spuse să vină să se spele pe mâini înainte de masă, iar copiii protestară zgomotos. Când veniră să o salute pe Pauline erau însă curați și strălucitori. Din fericire, nici unul nu purta ochelari de vedere. Semănau foarte mult unul cu celălalt. Charles, care avea paisprezece ani, era oacheș și chipeș. Margot, de doisprezece ani, era oacheșă și ea. Părea mai matură decât vârsta pe care o avea și promitea să devină o frumusețe. Mezinul, Alan, era un ștrengar dolofan. Străluceau cu toții de sănătate și forță.

Pauline își spuse în sinea ei că aveau seninătatea a vreo zece copii.

Se uitară cu atenție la ea, după care Charles, în calitatea lui de frate mai mare, deschise conversația:

– Am curățat piscina, spuse el după o bucată de timp. Îmi pare rău că nu e chiar gata, pentru că te-am fi invitat să faci o baie. Îți place să înoți ?

– Da, răspunse Pauline. Dar nu-ți face griji. Îmi place în egală măsură să contemplu peisajele din jur, iar de aici se deschide o priveliște foarte frumoasă.

– E considerată superbă, spuse Margot. Piscina va fi gata săptămâna viitoare, în caz că te vei întoarce. Nu-i așa, Alan ?

– Vrea să spună, zise Alan cu resemnare, că va trebui să trudesc pentru asta, în vreme ce ea și Charles sunt la școală. Dar va fi gata, plobabil.

Fața bucălată a lui Alan era mânjită cu dulceață.

– Pro-ba-bil, îl corectă sora ei.

În timp ce mama lui îi ștergea fața cu șervețelul, Alan prinse privirea Paulinei și-i făcu cu ochiul.

Margot spuse, ca pentru a se scuza :

– Alan e în urmă cu cititul.

– Dar de scris, scrie foarte bine, spuse Charles ca pentru a-l îmbărbăta.

– La doi ani și jumătate, eu știam să citesc, pretinse Margot.

– Eu știu de la doi ani, spuse Charles pentru a-și da aere.

Se uitară amândoi la fratele lor, ca și cum ar fi fost un înapoiat mintal.

Acesta nu părea deloc deranjat de remarcele lor.

– Mai degrabă ar trebui să scrieți amândoi de un million de ori : « Nu trebuie să mă laud atât ! », spuse mezinul. Maami, am mâncat destulă dulceață.

– Așa e, dragul meu.

– Pot să mă duc la plăcinte?

Își mâncă plăcinta și untul cu mulțumire și în tot acest timp o studie cu multă atenție pe Pauline.

– Îmi place de tine, spuse el cu hotărâre.

După aceea, conversația se purtă între adulți.

Când se termină masa, Helen Addison își duse înapoi copiii să curețe piscina.

– Nu trebuie să-i lăsați prea mult de lucru lui Alan, pentru că s-ar putea ca bazinul să nu fie gata până la începutul săptămânii viitoare.

Tatăl lor se întoarse în birou. Pauline se oferi să o ajute pe Helen la spălatul vaselor. Aceasta nu-i permise decât să aranjeze vesela în teancuri, după care o trimise din nou pe terasă.

– Așa, întrebă doamna Addison cu neliniște în glas, ce părere ai ?

– De copii ?

Hellen încuviință.

– Nu prea știi cum să-i iei la început, mărturisi Pauline. Dar cred că am rețeta. Adaugi cinci ani la vârsta lor biologică și ajungi la vârsta lor mentală. Charles e suficient de matur pentru a fi în anul terminal la facultate, iar Margot ar putea fi în ultimul an la liceu. E drăguță. Și va fi din ce în ce mai drăguță.

– Da, dar pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui asta. Ai dreptate în ceea ce privește vârsta lor psihică. Asimilează cunoștințe ca niște bureți.

– Cred că ești foarte mândră de ei.

– Da, așa e. Deși printre ceilalți părinți e un sentiment de… cred că nu-i deloc firesc ce se-ntâmplă cu copiii noștri și speră ca măcar la jocuri să fie bătuți. Numai că nu se-ntâmplă asta. Copiii noștri sunt structuri atletice și își folosesc mintea și pe terenul de sport. Uneori mă simt îngrozitor, dar ce pot face?

– Oricum, nu trebuie să-i ascunzi, exclamă Pauline, care se simțea mândră că va avea grijă de asemenea copii, ale căror țipete, normale pentru vârsta lor, răzbăteau de la piscină.

– Mă bucur că gândești așa, spuse Hellen Addison, pentru că poate…

– Cred că aș fi foarte fericită aici, mărturisi ea.

Să fi fost numai priveliștea pe care o ofereau împrejurimile, și tot ar fi meritat osteneala de a veni aici, își spuse în sinea ei. Din locul în care se afla, cât priveai cu ochii, era numai pădure. Nici urmă de case.

– Bine ! Va trebui să ne înțelegem.

– Da, admise Pauline. Așa cred și eu.

– Ar fi o ușurare, după ceea ce s-a întâmplat cu câteva din fetele pe care le-am avut. Copiii le făcuseră să pară niște cretine, așa încât căpătaseră complexe de inferioritate. Încercau să compenseze asta agățându-se de Chris.

– Cumnatul tău ?

– Da. Iar el e practic de neluat.

« Mă avertizează », se gândi Pauline intrigată fără voie.

Helen Addison se explică :

– Chris e un dulce, dar rămâne insensibil la farmecele femeilor. Fiind nevoit să se ocupe de fermă și de pictură, nu prea mai are timp de altceva. A făcut atât de multe portrete și schițe, încât chipurile cele mai frumoase și figurile cele mai interesante îl lasă rece. Dar ele vor încerca mereu și nu vor face decât să sufere. Cred că am vorbit suficient despre familia mea.

– Pare o familie drăguță, spuse Pauline. Bine, accept propunerea.

– Mă bucur să aud asta, Pauline. Nu te deranjează că-ți spun așa, nu ? Iar tu ne vei spune George și Helen, da ?

Pauline încuviință.

– Îmi ia mai puțin de o săptămână să-mi rezolv problemele la Londra. Lucrez pentru una din acele firme pentru care nu ești nimic altceva decât un număr pe statul de plată. Apartamentul e singura problemă, dar cunosc o fată care ar fi încântată să locuiască în el.

– Dar ce va spune familia ta? Nu va surprinsă când va afla că părăsești Londra ?

– Nu prea am familie, în afară de două mătuși în Shropshire și de fratele meu. Dar el e plecat mai mereu în străinătate. Caută izvoare de ulei. Așa încât nu e nici o problemă din punctul acesta de vedere.

– Totuși, ai poate prieteni care să te viziteze. Cred că ai o mulțime de admiratori. Poate că ai chiar un iubit… Sau mă amestec în lucruri care nu mă privesc ?

– O, nu ! Și nu am un iubit acum. Am numai un admirator constant, dacă i se poate spune așa. Dar e prea bătrân. Are vreo patruzeci de ani. Fără speranță !

Helen Addison, care ajunsese la vârsta fără de speranță, tresări ușor.

– Așa încât, continuă Pauline, pot garanta că nu va veni nimeni după mine.

Helen nu păru deloc ușurată de această asigurare.

« Bineînțeles, își zise Pauline în sinea ei, ar fi preferat să am admiratori, pentru ca în acest fel să nu mai par ca o

potențială amenințare pentru cumnatul ei, Chris, artistul cel insensibil la farmecele femeilor. Mă întreb cum arată ».

– Hai să mergem în birou și să discutăm cu George despre cum vom proceda, sugeră Helen.

Salariul pe care i-l oferea George Addison i se păru suficient de bun.

– Cam asta e tot, Pauline, spuse Helen când se întoarseră pe terasă. Nu-ți face griji pentru copii. Se joacă și singuri. Dacă e frumos, stau afară, iar dacă plouă, stau în casă tolăniți pe un fotoliu sau pe o canapea și citesc. Câteodată, trebuie să-l ajut pe George în munca lui de cercetare, așa încât am să te rog pe tine să-i duci pe Charles și pe Margot la școală și să faci cumpărături. Astea sunt atribuțiile tale, în afară de ce trebuie să faci pentru George. Ce vrei să mai știi ?

– Mă întreb dacă pot să-mi văd camera.

– Bineînțeles. Mă bucur că mi-ai amintit.

Dacă Pauline mai avea vreo îndoială cu privire la șederea ei aici, aceasta îi fu spulberată în clipa în care văzu camera rezervată ei.

Era încântătoare, dădea spre sud, avea ferestre largi cu vedere spre grădină și spre o mare verde de vârfuri de copaci unduindu-se în vânt.

Cei trei copii îmbujorați și plini de praf veniră pentru a-și lua rămas-bun, folosind cuvintele unor oameni mari, fapt care le făcea să pară atât de ciudate rostite de ei. Le părea

sincer rău că pleacă și o asigurară că o așteptau cu nerăbdare să se întoarcă.

– Foarte bine, Pauline! Le place de tine, spuse Helen în timp ce conducea mașina pe drumul acela abrupt.

Stabiliseră ca Pauline să se întoarcă la ferma lui Grim nu mai târziu de sâmbăta viitoare. Dacă se putea mai devreme, era și mai bine. Următoarea săptămână fu una foarte plină pentru ea. Să renunțe la slujba pe care o avea, era destul de ușor. Mai greu era să împacheteze, să-i predea apartamentul lui Wendy Page, care era încântată să locuiască în el, încât nu se mai sinchisi să se tocmească la chirie, să-și anunțe toți cunoscuții cu privire la schimbarea de adresă – exceptându-l, firește, pe bietul James Nicholas, admiratorul ei – și să facă inventarul.

În mijlocul acestor activități, primi o scrisoare de la ferma lui Grim. Pe plic era scris cu majuscule îngroșate. Când o deschise, Pauline citi :

« Dragă Pauline,

Vino repede pentru că mami spune că până atunci am să fiu secretara ei, iar eu sunt foarte ocupat cu piscina.

Cu dragoste de la… »

Citi semnătura cu uimire. Era adevărat că avea o greșeală de ortografie, dar scrisul cu italice era impecabil. Iar aceste

rânduri fuseseră scrise nu de Charles sau Margot, ci de Alan, « strengarul » care nu începuse încă școala. Pauline îi arătă scrisoarea lui Wendy Page, care se mutase deja și care despacheta mai repede decât împacheta ea.

Lui Wendy nu-i venea să creadă.

– Te iau peste picior, spuse ea. Nici un copil de patru ani n-ar putea să scrie așa ceva. E un scris frumos, dar cred că e al fratelui cel mare. Au făcut o glumă. Nu e scrisul celui mic. Eu nu cred așa ceva.

– Ba ai crede, dacă i-ai vedea. Acum, dacă stau să mă gândesc, Charles a spus că Alan scrie destul de bine. Iar standardul lor e foarte înalt.

După ce spuse acestea, Pauline tăcu atât de mult timp, încât Wendy o întrebă la ce se gândește.

– O, la familia Addison.

– Adică la artistul acela misterios, nu ? întrebă Wendy, care reconstruise întreaga vizită a lui Pauline la ferma lui Grim.

Pauline își dădu capul pe spate cu mândrie.

– Bineînțeles că nu. N-am nici o intenție cu privire la el. E vorba de copiii aceștia neobișnuiți. Sunt normali în toate privințele, numai că au un coeficient de inteligență foarte ridicat. Părinții mi-au spus că se simt stânjeniți de această particularitate a copiilor lor, iar acum îi înțeleg. Dar copiii sunt foarte drăguți, iar micuțul Alan e un dulce.

Îi citi din nou scrisoarea.

– Bine că mi-am amintit : costumul meu albastru de baie e cam uzat. Ar fi mai bine să-mi iau niște bikini verzi. Ce crezi, Wendy ?

– Verdele ar trebui să-ți vină bine. Dar îl compătimesc pe pictor.

– De ce?

– Ar face bine să aibă grijă, spuse Wendy amenințător.

– O, nu fi atât de ridicolă!

Capitolul 2

La urma urmei, sâmbătă era prima zi în care Pauline putea să se întoarcă la ferma lui Grim. Totul fu stabilit prin telefon și la prânz, Helen conducea iar mașina prin serpentinele acelea periculoase.

– Ai putea să-ți lași lucrurile în cameră nedespachetate și să te duci imediat la piscină. Copiii mi-au cerut în mod special să te rog să faci asta. De-abia așteaptă să te vadă.

Impresionată de această invitație grabnică, Pauline își lăsă valizele pe hol și străbătu peluza scăldată în soare. Piscina era suficient de mare încât mezinii familiei Addison să se zbenguie în ea ca niște delfini. Micuțul Alan fu primul care o zări și ieși din apă. Alergă spre ea și își lipi trupușorul lui ud și dolofan de picioarele ei.

– Bine ai venit la ferma lui Grim, dragă Pauline! scandă el.

– Mulțumesc, Alan.

Îl desprinse de picioarele ei, iar el o luă de mână, trăgând-o spre piscină. Margot și Charles ieșiră și ei din apă pentru a o întâmpina cu urări de bun venit mult mai pompoase decât cele ale fratelui lor. Alan o trase cu insistență de mână și o clipă mai târziu stăteau pe iarba jilavă a gazonului.

– Presupun că putem sta de vorbă, nu ? o întrebă Alan politicos.

– Bineînțeles. Credeam că înotați și că vă zbenguiți.

– Așa e, dar din când în când mai și vorbeam. Ascultă!

Fiind sigur că atrăsese atenția tuturor celor prezenți asupra sa, Alan întrebă:

– Margot, de ce porți aia pe tine? Înainte nu o aveai.

Își îndreptă degetul acuzator spre partea de sus a bikinilor surorii lui. Era un articol de îmbrăcăminte foarte vechi, dar Pauline își dădu seama că fata era foarte mândră de el și se pregăti s-o salveze de acuzațiile fratelui ei.

Margot se îmbujoră.

– Pentru că, spuse ea pe un ton important, sânii mei înmuguresc.

– Vrei să spui că se dezvoltă, nu ? îi sugeră Charles.

– Îmi place mai mult « înmuguresc », declară ea.

Alan întrebă necruțător :

– De ce ?

– Pentru că pomii înmuguresc. La fel și florile. Așa că mă simt ca ei. Înmuguresc și eu.

Charles dădu din umeri și îi zâmbi Paulinei, ca de la egal la egal.

Dar Alan spuse cu gravitate :

– Prostule !

O altă idee îi trecu prin cap.

– Pauline, tu ai sâni ?

– Toate mamiferele au, spuse Charles pe un ton plictisit.

Margot îi corectă declarația prea generală.

– Toate mamiferele femele.

– Da, spuse Pauline.

– Înmuguresc.

– Bineînțeles că nu, interveni Charles. S-au umflat cât trebuia.

Pauline găsi că intervenția lui nu fu deloc inspirată.

– Au crescut cât trebuia, protestă ea. Nu s-au umflat.

– De ce ? insistă Alan.

– N-o mai chinuiți atâta, creaturi oribile ce sunteți !

Vocea unui bărbat o scuti de obligația de a mai da vreo explicație. O siluetă înaltă se ivi amenințătoare și se îndreptă spre copii :

– Plecați de aici ! Săriți în piscină, de nu vă arunc eu!

– O, unchiule Chris ! țipă Alan Ea e Pauline! E mai drăguță decât domnișoara Wells !

Spunând aceste vorbe de efect, plecă din calea unchiului său și alergă cât de repede îl puteau ajuta piciorușele lui spre piscina în care sări scoțând un chiot.

– Frumoasă plonjare! spuse Margot disprețuitoare, după care își făcu o intrare și mai expertă în apă.

Aparent, Chris Addison nu semăna cu fratele lui. Avea pielea bronzată, iar părul blond i se deschisese și mai mult de la soare. Nu prea știa cum să-și țină mâinile și picioarele lungi când se așeză pe iarbă în fața Paulinei.

– Ei bine, spuse el, știu cine ești, iar acum știi și tu cine sunt. Cumnata mea m-a trimis să te salvez în cazul în care drăcușorii ăștia nu-ți dau pace.

Pauline se întrebă cât de mult auzise.

– Presupun că au reușit să te scoată din sărite, spuse el.

– O, nu ! Sunt numai niște copii dezinhibați, spuse ea în apărarea copiilor, care acum își aruncau fel de fel de vorbe și se stropeau cu apă după pofta inimii. Doar nu vrei să spui că încercau să mă necăjească, nu ?

– N-aș folosi acest verb la trecut.

– Dar sunt niște copii normali.

– Poate. Sincer, nu pot să pătrund în mintea lor. Pur și simplu sunt mai inteligenți decât mine. Nu e cinstit. Nu sunt la înălțimea lor. Sunt doar un om care muncește din greu, un truditor.

– Acum, tu ești cel care vrea să mă necăjească, protestă ea. Dacă nu mă înșel, ești fermier și artist, nu?

– Asta înseamnă un lucrător de pământ și nu un meșteșugar. În ambele cazuri, lucrez cu mâinile.

– Când amesteci culorile, nu o faci cu mintea ?

– E din Whistler, nu ? În cazul meu, e doar încercare grea și greșeală.

– Dar le poți face față copiilor. Ai demonstrat-o mai devreme.

– Doar amenințându-i cu forța. Pentru că din punct de vedere intelectual… Evident, copiii ăștia își aleg bine părinții. Bătrânul George șI Helen sunt amândoi sclipitor de inteligenți.

Pauline păru surprinsă. George, da. Dar Helen?

– Cumnata mea a terminat ca șefă de promoție la Oxford, ceea ce înseamnă ceva.

– E grozav !

– Rămâne în priză ajutându-l pe George. Mă aștept ca atunci când Alan va merge la școală, să înceapă să-i construiască o carieră. Ar putea chiar să-l depășească pe George, care nu e rău deloc în domeniul lui.

– Și care e domeniul lui de activitate? întrebă Pauline. Mi-a spus că e un fel de biograf. Ce înseamnă asta ?

– Găsește o idee nouă.

– Ca de exemplu ?

– Păi… ia o poveste cunoscută, ca de exemplu cea a lui Sir Philip Sidney care renunță la porția lui de apă pentru a o oferi soldatului. George l-ar lăsa pe sir Philip Sidney în plata domnului pentru a se concentra asupra soldatului. Sau asupra călăului care l-a ucis pe Charles 1. Nu știu dacă a scris despre aceștia doi, dar cred că ai înțeles ideea. Îi merge destul de bine, sau oricum suficient de bine pentru a cumpăra acestă proprietate și pământul care o înconjoară. A încercat să se ocupe de treburile fermei și de scris în același timp. N-a rezistat, așa că m-a chemat pe mine. Iar eu sunt aici.

– Îți place ?

– Nu e o viață grea, în afară de sezonul de braconaj.

– Sunt braconieri pe aici ?

– Cum să nu ! Vin după fazanii lui George. E o întreagă poveste! De parcă am fi în Vestul Sălbatic. Sunt o mulțime de schimburi de focuri prin împrejurimi când încep să bântuie oamenii răi.

Paulinei îi venea greu să creadă una ca asta.

– Sună rău, spuse ea cu prudență.

– Deocamdată, nu ai de ce să-ți faci griji, o asigură el. Până la toamnă, nu fac braconaj. Iar eu trebuie să mă ocup de seceriș și de dusul turmelor la păscut.

Aruncă o privire la ceas.

– Trebuie să mă întorc la vaci.

– Le mulgi chiar tu ?

– Nu întotdeauna. Avem două ajutoare la fermă, dar Fred Lagden e liber în această seară. O să văd cum se va descurca Rex Iver. Nu-i lăsa pe copii să-ți facă zile fripte.

– Nici nu intenționez.

– Foarte bine ! Pari mai de ispravă decât Sally Wells.

– Predecesoarea mea ?

– Da. Biata de ea! Nu-i plăcea deloc viața la țară. Vacile o speriau de moarte. Și cu toate astea…

Se opri brusc. Pauline vru să-l tachineze puțin și spuse :

– Lasă-mă să ghicesc ! Biata de ea și-a înfrânt teama de vaci numai pentru a fi cu tine, nu?

– Ce te face să crezi asta ?

– Păi… aici nu prea sunt vaci. Dar la tine presupun că sunt peste tot. Și de ce s-ar duce acolo, dacă n-ar vrea să te vadă ? Se pare că le atragi în mod fatal pe femei.

– Nicidecum. Numai că sunt singurul bărbat liber pe o arie de trei mile, iar biata de ea se simțea singură, îi era dor de casă… Și apoi, nu am aplicat cea mai bună tactică.

– De ce, ce ai făcut ?

– Am fugit ca un iepure, recunoscu el. Asta mi-a dat o valoare rară, cred. Ar fi trebuit să vin aici și s-o copleșesc cu atențiile mele. Ăsta ar fi trebuit să fie șiretlicul meu.

"Asta ai încercat să faci cu mine în această dimineață, domnule Christopher Addison", își spuse Pauline în sinea ei.

– Bietul de tine! spuse ea zâmbitoare. Să fii nevoit să fugi ca un iepure! Cred că ești epuizat.

El păru să se gândească mult la întâmplările din ultima vreme.

Între timp, Pauline rămase numai în costumul de baie.

– O poză foarte atrăgătoare, spuse el dintr-o dată.

– Nu pozez, declară ea cu indignare, deși știa bine că nu e adevărat.

Făcu stânga-mprejur cu demnitate.

– Trebuie să mă duc să despachetez.

– Iar eu să mulg vacile.

Îi urmă exemplul și se ridică, după care făcu ocolul casei. Copiii se agitau în piscină, plini de energie.

– Ai vrea să pozezi pentru mine când ai timp ?

Întrebarea părea inofensivă, dar ea simți totuși nevoia de a se apăra.

– Știi, nu sunt model.

– Bineînțeles că nu. Dacă mi-aș dori așa ceva, aș lua pe cineva din High Wycombe. Împart cu cineva un studio acolo. Nu, e vorba de părul tău.

– Dar nu te uitai la părul meu.

– Ba da, o asigură el calm.

– Aș vrea să încerc… da, acel maro deschis… Da, ar merita să încerc. Ai ceva verde?

– Verde ?

– Da. Cred că ar trebui să porți verde când îmi vei poza. S-ar potrivi cu părul.

Se uita la ea fix, ca un profesionist, cu ochii micșorați din pricina concentrării și cu mâna stângă amestecând imaginar culorile. Asta o făcu să se simtă prost.

"La naiba cu bărbații!" își spuse în sinea ei.

– Cred că de acum înainte voi fi foarte ocupată, îi spuse ea.

Cu această formulă rece de adio se duse în camera ei.

Totuși, pe măsură ce despacheta, supărarea ei se mai domoli și în cele din urmă dispăru.

Camera era plăcută, exact așa cum și-o imaginase. Se duse la fereastră, scoase capul afară ca pentru a se apropia mai mult de pădurea care se întindea la nesfârșit peste dealuri și văi.

Apoi, sosi vremea de a lua ceaiul cu familia, pe terasă. George îi spuse că nu avea nimic de făcut până marți.

– Dar trebuie să-ți explic unele lucruri, pentru că luni trebuie să mă duc la Londra. Am să te las să ataci jurnalul de lucru singură. Ceea ce va fi bine, pentru că nu voi fi cu ochii pe tine în timp ce te lupți cu scrisul meu.

« Va fi un angajator grijuliu » se gândi Pauline recunoscătoare.

Și Helen se arătă grijulie.

– Când e plecat, aranjează-ți programul în așa fel încât să-ți convină. Dacă vrei să te plimbi prin pădure după-amiaza, poți lucra seara.

– Da, mi-ar plăcea să mă plimb, spuse Pauline.

– Poți să ajungi la șanțul lui Grim, spuseră copiii.

– Ce e asta?

Cei trei copii începură să-i explice. Dar cum o făceau toți în același timp, nu prea reuși să înțeleagă mare lucru.

– Charles și Margot vor fi la școală, spuse Alan disprețuitor. Eu știu totul despre șanțul lui Grim. Mi-a spus tata. O să-ți arăt. O să ne plimbăm împreună, Pauline.

După ce serviră ceaiul, George o conduse pe Pauline în birou și-i arătă ce aștepta de la ea. Scrisul lui de mână era cu mult inferior celui al mezinului, dar descifrase ea scrisuri și mai încâlcite.

Petrecu majoritatea serii cu Helen. Se simțeau bine împreună. Poate că Helen era foarte inteligentă, dar nu prea se grăbea s-o arate și îi cam plăcea să flecărească, asemenea oricărei alte femei obișnuite.

Pe la mijlocul nopții Pauline era din nou în fața ferestrei, trăgând în piept aerul tare de munte și bucurându-se de norocul ei. Era în altă lume decât cea din Edgware Road. Apartamentul ei i se părea la mii de kilometri depărtare. Găsise locul pe care și-l dorea fără a fi nevoită să călătorească în străinătate.

Își făgădui ei însăși că va afla tainele pădurii și că va "sploata", cum spuse Alan, și va găsi legendarul șanț al lui Grim. În treacăt, se hotărî să stea cât mai departe de domeniul lui Christopher, de oi, de vaci și de grajduri. El rămăsese singurul din familia Addison care îi trezea îndoieli. Totuși, nimic nu era perfect.

Ce surprins ar fi Chris dacă ar afla că ea îl consideră o persoană enervantă.

La acest gând, Pauline zâmbi și se afundă în pat. Aerul tare de munte o făcu să adoarmă imediat.

***

Pauline păși atât de ușor pe covorul de frunze, încât un porumbel sălbatic așezat pe creanga unui cireș își continuă cântecul nestingherit când trecu pe lângă el. Muzica era frumoasă și tristă, dar Pauline nu se simți atrasă decât de vraja acesteia. Ultima urmă de supărare se risipi. Era a doua zi de când sosise, și se plimba pentru prima dată prin pădure. De a doua zi va munci cu toată seriozitatea, dar ziua de azi îi aparținea în întregime și putea să și-o petreacă după pofta inimii. O luă pe un drum care nu mai fusese umblat de mult și o ținu tot așa până ajunse în vârful unui deal.

Cântecul porumbelului se auzea din ce în ce mai slab pe măsură ce urca. Împrejur domnea o tăcere binecuvântată ; sau cel puțin aceasta era impresia dac-ar fi fost să compare atmosfera de aici cu zgomotul orașului. Înaintă cu muzica în suflet, dorindu-și întrucâtva să descopere printre fagi un sanctuar interior, un rai secret care să fie numai al ei. Pe când privea de la fereastra camerei ei, nu zărea decât vârfurile copacilor unduindu-se în vânt, mișcare pe care o asocia cu aceea a mării. În pădure, senzația rămânea aceeași, numai că acum i se părea că se afundă în adâncimile unui ocean. Lumina soarelui scălda pământul cu dansul unduitor al frunzelor transparente.

Scena era departe de a fi monotonă, deoarece dealurile își schimbau contururile, trunchiurile de copaci poziționarea, iar lumina devenea difuză de fiecare dată când norii amenințau soarele. Un copac imens, scos din rădăcini, zăcea chiar lângă poteca pe care mergea Pauline.

Traseul pe care îl urma era marcat în mod vizibil de două făgașe paralele. Își dădu seama că fuseseră făcute cu mult timp înainte de oamenii pădurii. Într-un târziu se pierdu, deoarece urma de drum se pierduse. Nu se descurajă, ci păstră direcția până zări un fel de grămadă. Avu senzația că privirea i se încețoșează. De parcă în fața ochilor totul devenise albastru. Când se apropie suficient de mult încât să poată distinge mai bine, văzu că e vorba de o mare de

clopoței albaștri. Cândva, pădurea fusese probabil plină de flori. Și-ar fi dorit să fie aici pentru a se bucura de o asemenea priveliște. Ceea ce i se păruse la început un fel de piscină albastră, era de fapt un loc nespus de frumos. Se așeză jos pentru a se bucura de descoperirea pe care o făcuse, simțind că aștepta să se întâmple asta dintotdeauna.

« Vâlceaua mea » își spuse în sinea ei. Așezându-se pe o bucată de mușchi jilavi, își lăsă mintea să hoinărească. Un alt porumbel începu să cânte în apropiere.

"Minunat! Minunat!" exclamă ea. Poate că tocmai datorită acestui cântec se simți cuprinsă de melancolie.

Minunat ? Da, așa era. Dar se trezi gândindu-se ce bine ar fi să poată împărtăși cu cineva această senzație minunată. Ceva atât de frumos nu trebuia decât să fie împărtășit.

Imaginația o făcu din nou să-și contureze un soț ideal, iubitor și demn de iubit, dar încă necunoscut și de neidentificat.

Stătu pe gânduri, amuzată și deopotrivă tristă, gândindu-se la cei câțiva bărbați din viața ei pentru care-și pusese întrebarea : « E oare el alesul ? » Dar nu fusese cazul. Poate că bărbatul ideal nici nu exista. Poate că ridicase ștacheta prea sus și trebuia să renunțe la speranțele ei.

Așa ar fi fost cel mai înțelept, dar ceva în ea se revoltă împotriva acestui fel de a gândi. Încercă să-și imagineze viața alături de James Nicholas. Avea patruzeci de ani, dar nu arăta

rău, nu era nici plesuv, nici gras. Numai că era atât de uscat, de previzibil. Se gândi că un bilanț contabil ar fi însemnat cu mult mai mult pentru el decât niște clopoței. În calitate de soț, ar fi fost foarte generos cu banii. Ar fi răsfățat-o. Dar nu s-ar fi potrivit deloc. Nu, era ceva care nu se va împlini niciodată.

Pentru comparație, era genul pe care-l incarna cel mai bine Chris Addison. Desigur, el era mai tânăr ; inteligent, chiar dacă o nega. Avea în el ceva care-l făcea să pară viu și, mai ales, era artist. I-ar fi plăcut vâlceaua plină de clopoței albaștri pe care o descoperise.

Dar n-ar fi vrut să-și împartă descoperirea pe care o făcuse cu el. Se arătase nedemn de încrederea ei. Era prea circumspect cu femeile, prea grijuliu ca să intre în vreo încurcătură.

Buclele abundente lui Pauline se mișcară când își dădu capul pe spate. Se gândi cu maliționzitate la faptul că și-ar dori ca o altă femeie să-l îngenuncheze pe Chris Addison.

Dar cine putea să aibă prea mult timp gânduri atât de urâte pe o vreme atât de frumoasă și într-un loc atât de minunat? Sunetele drăgăstoase pe care le scotea porumbelul sălbatic de prin preajmă se asemuiau unui cântec de leagăn. Când adormi, fața Paulinei fu străbătută de un zâmbet. Era mai frumoasă decât știa. Dar cine mai era acolo și se uita la ea ?

Dormi puțin. Când se trezi, simți din nou dorința imperioasă de a avea alături acel partaner potrivit, dar de neatins.

Alungând din minte asemenea vane dorințe, se hotărî să se întoarcă la ferma lui Grim. Dar nu plecă înainte de a-și lua câteva puncte de reper pentru a se mai întoarce la vâlceaua cea mică.

Nu peste mult timp, își dădu seama că se rătăcise. Își aminti că la venire soarele era în stânga ei. Dacă va merge cu soarele la dreapta, nu va avea cum să se mai rătăcească. Poate că locul pe care-l descoperise îi trezise instinctul de orientare în spațiu.

Copacii, tufișurile și ridicăturile de teren căpătară contur în mintea ei, fie ca elemente de sine stătătoare, fie ca grupuri pitorești.

Așa încât, nu peste mult timp, recunoscu o ridicătură de teren pe care o întâlnise și la venire. Aceasta o făcu să ajungă pe făgașul fostului drum de șaretă. De aici, nu mai avu probleme și ajunse suficient de repede la ferma lui Grim pentru a fi prezentă la ora ceaiului.

După peregrinările ei printre fagii din pădure, o masă luată în familie, cu pâine de casă și plăcinte, ar fi putut părea culmea monotoniei. Dar pe Pauline hoinăreala o făcu să aibă o foame de lup.

În timpul mesei, fiecare se gândea la altceva. George era puțin confuz, cu mintea la ce va face a doua zi, când urma să plece la Londra.

– Mănâncă mai mult, dragul meu, îl îndemnă soția lui.

Întorcându-se spre Pauline , îi explică :

– Uită uneori să mănânce atunci când îi vine vreo idee pentru ce vrea să scrie.

După care se adresă din nou soțului:

– Nu-i așa, dragule, că stai toată ziua în bibliotecă până vine ora închiderii și te dau afară ?

George dădu din cap a încuviințare, dar tot cu un aer spășit.

Copiii păreau să se fi obișnuit cu acest fel de atmosferă, așa încât nu-i puneau întrebări. Părăsiră încăperea în tăcerea cea mai deplină. Mâncară cu poftă și plănuiră să-și consume energia în mult îndrăgita lor piscină.

După ce mâncă pe săturate, micuțul Alan își aruncă privirea spre cer.

– O să plouă, spuse el cu siguranță, adulmecând parcă aerul.

Previziunea lui o uimi pe Pauline, care nu vedea decât soarele strălucitor de pe cer. Totuși, niște nori se adunau amenințător chiar deasupra pădurilie prin care se plimbase mai devreme.

Nici nu apucară bine să ducă ceștile de ceai înăuntru că și începu să plouă. O ploaie liniștită, dar persistentă.

– Păi, remarcă Helen grijulie, grădina are nevoie de ploaie.

– Și ferma, adăugă George, cuprinzând cu prvirea pământurile al căror proprietar era. Chris se va simți ușurat.

În clipa aceea, Pauline era mai interesată de ceea ce făceau copiii decât de activitatea lui Chris. Se gândea la ce anume le-ar putea propune copiilor pentru a-și petrece timpul, înainte de a scăpa din frâu și de a deveni nervoși.

Helen nu-i împărtășea deloc temerile. Își luă o carte și se așeză confortabil într-un fotoliu ca să citească. George se întoarse în biroul lui.

Abia atuci își aminti Pauline de faptul că Helen îi spusese că odraslele ei stau și citesc pe o astfel de vreme și mai ales că "absorb cunoștințele ca niște bureți". Pauline se uită la ei intrigată. Până acum, nu-i văzuse consumându-și energia decât fizic. Știa că trebuie să mai și învețe, nu numai la școală.

Urmând exemplul mamei lor, își aleseră fiecare câte o carte. Avură nevoie de ceva timp pentru asta, deoarece întreaga casă era o imensă librărie. Se așezară și se cufundară în lectură. Margot și Charles se așezară pe scaune, iar Alan pe un țol.

« Așadar, era adevărat ! » se gândi Pauline. Chiar și micuțul Alan își întorcea ochii în timp ce citea. Căpșorul lui nu era deloc mic, ci unul matur. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, cum de și-ar mai fi ales « Dicționarul Numelor de Locuri » pentru o lectură de după-amiază ?

Mintea aceea sclipitoare într-un căpșor ! Combinația aceasta o făcu pe Pauline să nu se simtă deloc confortabil. Era atât de inteligent ! Și atât de ciudat !

Alan ridică privirea din carte, ca pentru a asimila ceea ce citise. Băgă de seamă că se uită la el și îi aruncă o ocheadă. Gestul acesta o făcu să se simtă din nou bine. Era inteligent, dar tot un omuleț rămânea.

Îi făcu și ea cu ochiul.

– Ce citești? întrebă ea.

– Vreau să aflu de unde vine numele de Glim. Glim al nostru.

Margot se uită la el cu dispreț.

– Grim, nu Glim. Trebuie să mai lucrezi la pronunția lui « r ».

Pentru o clipă, Alan se uită revoltat la sora lui, ca un băiețel prin cu mâța-n sac. După care încuviință :

– Sunt de acold. Dar sunt atât de ocupat. Când o să mai cresc… »

Margot ripostă imediat.

– Cât de mare?

– O, cu câteva zile, plobabil.

– Vorbești de parc-ai fi un bătrânel, spuse fratele lui cu tristețe. Trebuie să înveți să pronunți litera « r » corect. Dar nu aici. Du-te la șanț și rostește litera asta până nu mai poți.

– Sunt de acold. Am să-mi trec asta în ploglamul zilnic.

– Da, așa să faci! Spuse Margot.

Cu certitudinea că a avut ultimul cuvânt, ca orice femeie, se cufundă din nou în lectură.

Helen se uita cu atenție la ce citea aceasta. Toți îl considerau pe Alan un înapoiat.

Dar ea îl privi cu admirație. Ce băiețel drăguț ! Atât de potolit, atât de matur pentru vârsta lui !

Acesta își întoarse privirea plină de afecțiune spre ea.

– Pauline, întrebă el, pe unde te-ai plimbat ?

Pentru că nu dorea să spună nimănui de descoperirea pe care o făcuse, îi răspunse cu șovăială :

– Prin pădure.

Dădu din cap, neslăbind-o din ochi.

– A fost o plimbale secletă ?

Ea râse. Ce descriere pentru explorarea pe care o făcuse singură ! Apoi își aminti de fascinația pe care o are orice copil pentru tot ceea ce e misterios și nespus.

– Da, îi răspunse ea, a fost o plimbare secretă.

Capitolul 3

George Addison plecă luni dimineață foarte devreme la Londra. Se duse până la gară cu mașina. Soția lui luă camioneta pentru a-i duce pe cei doi copii mai mari la școală.

Înainte de a pleca, o întrebă pe Pauline :

– Te deranjează dacă trece doamna Lagden pe aici azi ?

– Bineînțeles că nu. Trebuie să-i transmit ceva ?

Helen părea ușor amuzată.

– Nu, draga mea. Știe foarte bine ce trebuie să facă.

Aceste cuvinte erau nu numai o explicație, ci și o mărturisire. Într-adevăr, doamna Lagden știa foarte bine ce trebuie să facă în casă. De cum intră înăuntru, își făcu un plan de bătaie și începu să-l pună în aplicare în mod eficient. Era mică de statură, puternică și mai degrabă solidă decât grasă. Pauline își schimbă imediat părerea despre ea.

Era o "dulce". Se simțiră foarte bine împreună.

Numele de familie care la început i se păruse destul de neobișnuit, îi deveni nu peste mult timp destul de familiar. Când doamna Lagden îi spuse că locuia la o aruncătură de băț de fermă, Pauline își aminti că Frank Lagden era printre numele pe care le menționase Chris ca ajutoare. Toată lumea i se adresa acestuia cu numele mic, numai doamna Lagden îi spunea « Lagden ». Numele ei mic era Ann, dar nimănui nu-i trecea prin cap să i se adreseze altfel decât cu apelativul : « Doamna Lagden ». Această formulă de adresare i se potrivea de minune, deoarece femeia avea un simț al demnității provenit din conștiința propriei valori. Era, într-adevăr, o femeie de aur.

Lăsând-o să-și facă treaba, Pauline intră în birou. Îi evoca o celulă, poate nu de închisoare, dar oricum de mănăstire. Departe de lumea exterioară, camera fusese făcută exact pentru muncă. Nimic nu-ți putea distrage atenția. Acasta și fusese dorința lui George Addison, dorință pe care o dusese de minune la capăt.

Se aplecă asupra unui jurnal de lucru. La început, i se păru greu și nu de puține ori îi trecu prin minte gândul că ar fi fost mai bine dacă tatăl ar fi luat lecții de scris de la fiul lui cel mic. Până la prânz, nu prea făcuse mare lucru.

Servi masa cu Helen, care făcu multe cumpărături, și cu Alan. Acesta încercă să o facă să vină cu el la piscină.

Pauline consideră că ideea era binevenită, dar trase de timp.

– Am foarte mult de lucru pentru tatăl tău. Poate înainte de ceai…

– Bine. Să nu uiți, Pauline !

– N-am să uit. Ce faci tu până atunci ?

– Am să lucrez la modelul pe care-l fac.

– Ce modelezi?

– Îți arăt înainte de a ne scălda. Dincolo de asta, lucrez la pronunție.

O tuli. În mod evident, pentru el misteriosul model la care lucra era o plăcere, iar buna pronunțare a lui « r » o datorie.

N-ar fi putut niciodată să se sustragă unei îndatoriri. La fel stăteau lucrurile și cu Pauline. Răsplata pe o primi fu că, de data asta, descifrarea scrisului se realiză mult mai ușor.

Cu un zâmbet triumfător, termină cantitatea de documente pe care și-o alocase pentru ziua aceea. Un teanc destul de mare de texte era frumos aranjat și gata să primească inspecția autorului.

Ieșind din birou, ușor zăpăcită după atâtea ore de concentrare, constată că era trecut de ora patru după-amiaza. Probabil că doamna Lagden plecase. Helen se dusese să-i aducă pe Margot și pe Charles de la școală. Când se întoarse cu ei, înainte de ora cinci, era vremea potrivită pentru o baie. Pauline își puse costumul de baie cel nou și alergă pe peluză

în căutarea lui Alan. Senzația pe care o simțea mergând desculță prin iarbă era minunată.

Alan nu era lângă piscină, dar o strigă dintr-un ungher de care ea nu avea cunoștință. Când veni alături de el, putu constata că se juca într-un spațiu destul de întins. Modelul despre care vorbise era din nisip.

– Ce drăguț! Spuse ea. Ce e ?

– Ghicește !

– Pare… un fel de zid, spuse ea cu speranța că nu se înșelase prea mult.

– Mda, îi răspunse Alan aprobator. Ce zid?

– Păi… zidul roman, poate.

– Nu, e mai vechi.

– Mă dau bătută.

– E zidul nostru. Zidul lui Glim.

– Dar credeam că e șanțul lui Grim, sugeră Pauline.

– Așa îi spun ei, dar se înșală, spuse Alan triumfător. Totul a început cu un zid ca acesta. Au adus pământ din altă parte aici pentru a construi acest zid.

O privi țintă pe Pauline să vadă dacă a înțeles, apoi se apucă să facă o mică secțiune în el pentru a-și ilustra ideea.

– După care au venit ploile și vântul vreme de secole.

Pauline scoase un ușor țipăt de protest când Alan lovi cu latul cazmalei zidul din nisip care se prăbuși. Dar știa foarte bine ceea ce făcea pentru că se duse de-a lungul « zidului »

aproape prăbușit. Vâlceaua din care luase nisipul nu era mai vizibilă decât creasta joasă care fusese cândva zidul. Pauline începea să înțeleagă.

– Așa deci, de fapt nu știau că fusese un zid. De aceea i-au spus șanțul lui Ditch. Cred că asta a fost înainte de sosirea Femeii.

Alan avea ochii larg deschiși și pironiți asupra ei. Imaginația lui era fără margini.

– Știu și de ce-i spuneau Șanțul lui Glim, pretinse el cu mândrie. La început, am crezut că vechiul Glim însemna diavolul. Dar am găsit ceva în carte și tata crede că sunt o adevărată figură. Glim e Odin.

– Nu prea aduce a Odin, obiectă Pauline.

– Asta pentru că Glim nu e chiar Odin. Dar un "glim" era o mască, iar ei au crezut că Odin e o mască. Când au găsit ceva pe care nu-l puteau înțelege, au crezut că a fost făcut de Odin și i-au spus Glim.

– Înțeleg, răspunse Pauline.

Începea să se simtă din ce în ce mai bine în prezența lui Alan, dar tot nu reușea să înțeleagă cum de o ființă atât de mică reușise să facă un raționament atât de complicat pentru a-și susține teza.

– Evident că se înșelau, spuse Alan în cele din urmă. Acum, hai să mergem la piscină.

Se bălăciră o bună bucată de vreme în apă, Alan arătându-i că nu-i era deloc greu să-i țină piept. Totuși, nu după mult timp, ieși din apă.

– Obosit? întrebă Pauline.

Alan suspină.

– Nu, dar cred că e mai bine să lucrez la buna pronunțare a lui "r". Dispăru undeva în direcția pădurii.

Pauline se lăsă pe spate, cu ochii închiși, bucuroasă că va sta în lumina soarelui până la întoarcerea lui Helen. Acesta era semnalul că trebuie să se pregătească pentru ceai.

De vreme ce nu apărea nimic care s-o scoată din toropeala de vară, stătu așa, cu ochii închiși. Sunetul unei voci o făcu să tresară și să-și schimbe poziția.

– Încântător! Deci mi-ai urmat sfatul în cele din urmă!

Era Chris. Încercă să se uite la el, deși era orbită de soare, simțindu-se în dezavantaj.

– Nu, protestă ea.

– Nu te mișca ! Stai în poziția inițială. Nu am nevoie decât de un minut pentru a face un crochiu. Apoi, am să-l pot folosi pentru un studiu intitulat : « Nimfă surprinsă în timp ce făcea baie ».

Dar acum era gata de atac.

– Ți-am mai spus : nu sunt model, îi aminti ea furioasă. Și ce-ai vrut să spui cu acel "deci mi-ai urmat sfatul"?

– Porți verde, așa cum doream.

Pentru o clipă, indignarea o lăsă fără grai.

– Chiar crezi că am dat fuga să-mi iau un costum de baie verde numai pentru că tu…? Te umfli-n pene. Și, te rog, lasă deoparte carnetul cu crochiuri.

Își puse caietelul și creionul într-un buzunar – un buzunar de braconier – își spuse Pauline în sinea ei. Dar nu părea deloc să-i pară rău pentru ce făcuse sau dornic să-și ceară scuze.

Plecă ghiulea spre casă, indignată și considerându-l un încrezut și jumătate.

– Se pare că nu prea reușesc să-ți intru în grații. Așa să fie?

– Da, îi răspunse ea cu satisfacție.

Nu crezuse nici o clipă în aerul lui pocăit.

– O, draga mea! Și ce pot face să mă ierți? zise el cu ironie.

Pauline consideră că nu avea nici un rost să catadicsească a-i răspunde. Chiar în clipa aceea auzi motorul mașinii lui Helen. Se duse imediat să-i întâmpine. Hotărât lucru, omul acesta ținea morțiș să se certe cu ea din orice. Era un gest intil. Și atât de plictisitor. De fapt, nu era plictisitor, ci neplăcut. La fel cum se și comporta. De fiecare dată când o enerva, reușea să scoată ce e mai rău din ea. Da, o enerva, iar asta era singura pată în noua ei viață.

Cu toate că avea o rochie de pânză de culoare verde, alese în mod voit una albă. Cel puțin, nu va mai avea cum să pretindă că se îmbrăcase așa cum o sfătuise el.

Simțea o plăcere imensă la gândul că-i va răspunde cu aceeași monedă, dar când ajunse pe terasă constată că o trăsese din nou pe sfoară prin simplul fapt că nu era acolo.

În timp ce turna ceai în ceașca lui Charles, Helen spuse :

– L-ai întâlnit pe Chris ? S-a dus să-l ia pe Alan.

Nu peste mult timp apărură și cei doi, iar Alan spuse:

– Mi-e foame și sete

– N-ai lucrat la pronunție, spuse sora lui cu disperare.

– Am încelcat.

– A fost foarte ocupat, pentru că mi-a explicat mie cum e cu șanțul lui Grim, sări Pauline în apărarea lui. Micuțul nu părea deloc intimidat, sorbind dintr-o ceașcă de ceai. Dar pentru a fi sigură că nu va mai fi ținta fratelui și a surorii sale, Pauline se gândi să schimbe subiectul.

– Mi-a spus totul despre Odin și masca lui.

– Ce știe el despre Odin, lăsând la o parte chestia cu măștile ? întrebă Margot.

Pauline bănui că știa mult mai puțin despre acest subiect decât fratele ei.

– Tatăl lui crede că are dreptate, spuse Pauline cu o voce destul de joasă. Încercă să explice teoria lui Alan.

Alan ascultă, politicos ca de obicei, până la sfârșit. Apoi, arătă că nu are deloc intenția să se ascundă în spatele vreunui adult. În schimb, cită o autoritate în domeniu : « Dicționarul Englez al Numelor de Locuri ».

Margot se apucă să combată, fără să fi consultat acel dicționar impresionant.

– Ai face mai bine să te informezi înainte, îi sugeră mama ei cu blândețe.

Fusese mult mai atentă decât crezuse Pauline la argumentație.

Margot deschise dicționarul și toți se așezară împrejurul ei s-o asculte.

– După câte se pare, are dreptate, spuse Margot după ce asimilă toată informația despre acest subiect.Presupun că vrea să se facă arheolog când se va face mare.

Charles fu mai generos.

– Cred că e deja arheolog.

Pauline aproape că uitase că mai e și Chris acolo, dar asta se întâmplă pentru că fusese tăcut în timpul mesei. În mod cert, dubla lui viață, de artist și de fermier, era istovitoare. Asta nu îl scuza cu nimic pentru comportamentul lui arogant. Dar fără să vrea, îl privi cu simpatie când observă că e îngrijorat.

Sau poate că privirea ei insistentă și pătrunzătoare trezise în el ceva anume. Altfel cum să-și explice că se ridică, schiță un zâmbet și îi anunță că trebuie să plece. Copiii îl rugară în cor să mai stea, promițându-i totodată că-i vor arăta o figură nouă de intrat în apă.

– Poate mâine, răspunse el. Dacă nu mă întorc acum la fermă, Frank va fi nevoit să rămână. Iar doamna Lagden va veni țopăind după el.

– Chiar poate să… spuse Alan entuziast. Vreau să spun, chiar țopăie? Nu mi-o pot închipui pe doamna Lagden țopăind. Așteaptă-mă aici, unchiule, în timp ce eu mă duc să văd dacă așa stau lucrurile.

– Nu, trebuie să plec, sadicule mic, spuse Chris. Acum, presupun că îți vei petrece după-amiaza căutând cuvântul "sadic". Îl vei găsi într-un dicționar franțuzesc al biografiilor naționale, dacă o fi existând așa ceva. Caută la « Marchizul de Sade ». Voi, intelectualii, credeți că ar fi meritat să fie un nobil. Eu, nu. Dar eu nu-s decât un țărănoi neștiutor.

– Ce e ăla, țărănoi ?

– Eu sunt un țărănoi, Alan.

– Ba nu e, spuse Pauline. Te tachinează, Alan. E artist.

– Un țărănoi, insistă Chris.

Îi zâmbi misterios Paulinei și plecă spre fermă.

***

În lunea aceea, George Addison rămase peste noapte la Londra. Pauline se bucura că lucrurile stăteau așa, nu pentru

că i-ar fi displăcut compania celui care o angajase, ci pentru că ajunsese la concluzia că, dacă va mai avea câteva zile la dispoziție, va reuși să pună manuscrisul în ordine până la întoarcerea lui.

Era nouă și tocmai pregătea mașina de bătut când telefonul din birou începu să sune. Ridică receptorul.

– Helen ?

Recunoscu vocea lui George.

– E plecată. Pauline la telefon. Să-i transmit ceva ?

– Dar unde e?

Părea mâhnit, dar încerca să se poarte frumos.

– A plecat să-i ducă pe copii la școală.

– O, da ?

Păru interesat și surprins să audă această informație.

– Uite ce e, Pauline! Spune-i, te rog, că mă întorc până la ora ceaiului. Am uitat la ce oră ajunge trenul la gară, dar știe ea. Când îi ia pe copii de la școală, trece și pe la gară. Nu mai e nevoită să facă două drumuri.

– Dar ai plecat cu mașina la High Wycombe, îi aminti Pauline.

– Da ? O, da, așa e. Mulțumesc pentru că mi-ai amintit. O să fiu alături de voi la ora ceaiului. Fiindcă tot ești la telefon…

– Da…

– Să știi că îți voi dicta ceva în seara asta. Trebuie să-mi iau notițele pentru a le avea proaspete în minte. Ce-ar mai fi de spus? O, da ! Ia-ți liber în această după-amiază pentru a fi odihnită diseară.

– Mulțumesc. Am să-i transmit lui Helen mesajul tău.

– Helen? Da, așa e. Ce mai faceți voi cu toții?

– Foarte bine. Alan ne-a vorbit despre teoria lui referioare la șanțul lui Grim. Odin, după cum știi.

– Chiar a făcut-o? Cred că asta i-a trezit interesul lui Margot, nu?

– Nu tocmai. Am avut o discuție foarte interesantă.

Pauline puse receptorul în furcă, răsuflând ușurată. Aidoma celorlalți membri ai familiei, George Addison era imprevizibil. Părea că-și cunoaște foarte bine copiii. Dar ce confuz era! Sunase chiar la ora la care soția lui era întotdeauna plecată. Și uitase că-și luase mașina cu el. Era genul acela de bărbat care chiar avea nevoie de o secretară, pe lângă soție.

Nu peste mult timp, Helen și Alan se întoarseră. Micuțul se duse să se plimbe.

Helen primi mesajul cu mult calm. Alan țopăi în jurul Palinei și al doamnei Lagden ca o păpușă programată să facă asta. Dar le permise să se întoarcă la treburile lor, în timp ce el își scoase din dulap o carte groasă șI se îndreptă spre pădure în căutarea unui loc umbros la poalele unui fag care

să-i permită să-și continue munca de cercetare pe care o începuse.

Înveseli atmosfera de la masă prin încercările lui de a pronunța « r »-ul ca un scoțian. Făcuse unele progrese. Helen îl încurajă spunându-i povestea lui Demostene, oratorul Greciei antice care își îmbunătățea dicția vorbind cu gura plină de pietricele.

– Merg și cele de marmură, mami?

– Cred că da, dacă sunt frumoase și curate.

– Să fii atent să nu le înghiți, îl sfătui Pauline cu neliniște în glas.

Micuțul plecă pentru a încerca această nouă metodă.

Cât despre Pauline, ea se hotărî să-și petreacă după-amiaza la vâlceaua plină de clopoței albaștri. Drumul i se păru mai prietenos de data aceasta și, prin urmare, mai scurt. Când ajunse acolo, își scoase sandalele, își găsi o poziție confortabilă și se întinse fără nici o sfială pentru a dormi. Merita un pui de somn. Era foarte cald, iar ea va fi secretară pe tura de noapte.

Dormi la umbra fagilor ei dragi și se trezi odihnită. Se simți îndreptățită să creadă că locul acela îi aparținea în întregime. Nu știa și nici nu-i păsa cine era proprietarul pământului pe care sta. Dar vâlceaua presărată cu flori îi aparținea de drept pentru simplul fapt că o descoperise. Era refugiul ei. Încă o dată, simți nevoia imperioasă de a o împărți cu cineva. Dar alesul va fi ales pe sprânceană!

Căscă aproape cu plăcere, se întinse și consideră că sosise vremea să se întoarcă. Decizia aceasta i se păru foarte greu de luat. Urma să facă o plimbare plăcută prin pădure. Cunoștea deja drumul atât de bine încât nu-i era teamă că se va mai rătăci. La întoarcere, va fi întâmpinată de micuțul Alan și poate că și de ceilalți copii, dacă se vor fi întors de la școală alături de mama lor. Nici George nu va întârzia să apară. Paulinei îi plăceau foarte mult aceste ore petrecute în aer liber pe terasă. Se simțea primită cu afecțiune de membrii familiei, așa încât simțea că face parte din ea.

Mașina era parcată în fața ușii de la intrare. Așadar, Helen se întorsese. O întâmpină pe Pauline cu un zâmbet.

– Ai un vizitator, spuse ea, iar Pauline îi remarcă imediat sclipirea din priviri.

– Un vizitator ? Dar nimeni nu știe că sunt aici în afară de Wendy Page și de-abia…

– E vorba de domnul Nicholas.

Nimeni altcineva nu putea fi mai neavenit decât el.

– Dar… dar, băigui ea, nu l-am invitat. Nu știu de ce Dumnezeu a venit.. Îmi pare atât de rău. Am să-l trimit înapoi.

– A făcut atâta drum de la Londra și a trimis taxiul înapoi.

– Sun imediat să vină altul, spuse Pauline.

– Nu poți să-l lași să plece fără a-i oferi o ceașcă de ceai. Pare un om de treabă.

– Nu are ce căuta aici, spuse Pauline cu furie. Ți-am promis că nu voi avea astfel de vizite. A stricat totul. Cum aș putea să-mi cer scuze?

– N-ai de ce să-ți ceri scuze, Pauline. Să nu-mi spui că omul acesta este cel despre care mi-ai vorbit…

– Chiar el e.

Helen oftă.

– Păi, Margot și Charles trebuie să-și facă temele, iar Alan stă de vorbă cu bărbatul acela, cred.

– Unde?

– În grădină.

– Sper ca Alan să-l fi împins în piscină, spuse Pauline amenințător în timp ce se ducea să-l întâmpine pe vizitatorul nepoftit.

Stătea destul de aproape de piscină, dar Alan se comporta ireproșabil. James Nicholas stătea cu spatele la casă, așa încât nu avea cum s-o vadă pe Pauline apropiindu-se.

Pe aceasta o frapă contrastul dintre el și mediul în care se afla. Era îmbrăcat impecabil. Poate prea. Probabil că așa fusese îmbrăcat la birou. Acum se apropia zgomotos de ei. Prinse o frântură din conversația lor. În clipa aceea, Alan vorbea.

– Are și sâni, spuse el reușind să nu facă nici o greșeală de pronunție. Cel mai bine îi vezi când înoată. O, bună Pauline ! Acesta e prietenul tău, domnul Nicholas. Unde ai fost ? Ai făcut o plimbare secretă ? De ce ești așa de roșie?

– Sunt fierbinte.

Această remarcă era adevărată, chiar dacă nu în întregime.

– Ar trebui să faci o baie. Hai să facem o baie.

Alan adresă această invitație și domnului James Nicholas, care se întorsese cu fața la Pauline și-i privea pe amândoi cu stupoare și groază.

– Poți să înoți puțin dacă vrei. Am să vin și eu mai târziu, sugeră ea. Domnul James trebuie să plece imediat.

– Vrei să vorbești cu el înainte de a pleca?

– Nu, ba da. Cred că da. Du-te, Alan!

În timp ce băiețelul plonja în apă, Pauline și James Nicholas începură să vorbească în același timp.

– Ce Dumnezeu cauți aici ? se întrebară unul pe celălalt.

– Și cum ai aflat unde sunt ? adăugă ea.

– Interesându-mă de tine la apartament, bineînțeles, îi replică James Nicholas.

Reuși în cele din urmă să revină la felul lui normal de a vorbi

– Nu mi-a venit să cred că ai plecat din Londra fără să-mi dai noua ta adresă, așa încât nerăspunzându-mi la scrisoare…

– Ce scrisoare ?

– O invitație la cină și la teatru. N-are importanță, spuse James Nicholas pentru care toate astea erau de fapt foarte importante, dar de obicei ești atât de drăguță și-mi răspunzi.

Neprimind nici un răspuns, m-am temut că te-ai îmbolnăvit și am plecat să văd ce ți se întâmplă.

– Da, da, spuse Pauline, înțelegând acum totul. Oare de ce n-o prevenise pe Wendy? Dar de ce ai venit până aici după mine ?

– Să văd ce nu merge.

– Totul e bine.

– Spui că totul e bine, deși ai dat cu piciorul la o slujbă promițătoare la Londra pentru a veni aici, în acest loc rupt de lume. Știi că țin la tine, Pauline…

– Aș fi vrut să nu fie așa, îi replică ea.

– Ce vrei să spui ? Ți-ai ieșit din minți ?

– E ușor de înțeles. Am plecat din Londra. Uram slujba aceea. Nu mi-am ieșit deloc din minți. Ba de-abia acum am ajuns să gândesc. Și nu știu ce-aș putea face alături de tine, domnule Nicholas.

– Ai putea măcar să-mi spui James.

– Nu pot să fac asta. Știu că ești animat de cele mai bune intenții. Ai fost foarte bun cu mine, dar nu cred că ți-am dat vreun motiv să te simți îndreptățit de a veni după mine până aici. Sunt fericită aici, sau cel puțin aș fi dacă m-ai lăsa în pace.

– Habar n-ai ce spui, zise el cu neliniște în glas. Locul acesta uitat de Dumnezeu… și copilul ăla. E… ciudat. N-am mai auzit un copil de o asemenea vârstă să vorbească astfel.

– Nu e ciudat, spuse ea cu înflăcărare.

– Dar, spuse James Nicholas cu voce joasă, a insinuat că ai făcut baie goală.

– N-am făcut. Și chiar dacă aș fi făcut asta, nu te privește.

– Ba mă privește, Pauline. Țin foarte mult la tine.

– Mă duc să chem un taxi, spuse ea luând-o înainte.

Poate că înțelesese că nu era momentul pentru o cerere în căsătorie. Se abținu și spuse numai « Am venit să te iau de aici. »

– Poate Helen îmi va împrumuta mașina ei pentru a te duce la gară. Cu toate că nu meriți…

– Ai auzit ce-am spus?

– Da, dar nu vei reuși să mă iei de aici și să nu care cumva să îndrăznești pentru că am să chem poliția. Cred că tu ești cel care și-a ieșit din minți.

Charles se îndrepta spre ei cu o față zâmbitoare. Li se adresă :

– Mama te invită să iei ceaiul cu noi, domnule.

Așadar, încercarea lui James Nicholas de a o scoate pe Pauline din acest colț uitat de Dumnezeu se sfârși lamentabil. Bău o ceașcă de ceai și aproape fu luat pe sus de Pauline care consultase mersul trenurilor și aflase de o cursă spre Londra nu peste mult timp. Helen îi dădu mașina cu plăcere și astfel porniră la drum.

– Nu te-am urmărit.

– Ba m-ai urmărit de la Londra, spuse Pauline cu o logică impecabilă. Acum, te rog să mă lași să mă concentrez asupra șofatului. Drumurile acestea sunt periculoase și nu vreau să se întâmple ceva rău.

Restul drumului fu mâhnit și nu se simți deloc în apele lui. Își luară rămas-bun printr-un politicos « Noapte bună » și Pauline se întoarse la ferma lui Grim numai foc și pară. Își reproșă că acceptase prima invitație a lui James Nicholas. Nu făcuse decât să ia cina din când în când cu el, dar iată ce ajunsese să creadă. Ajunsese să creadă că-i poate spune cum anume să-și conducă viața și ce decizii să ia.

După ce parcă mașina cu multă atenție, îi ceru din nou scuze lui Helen, care închise imediat subiectul.

George sorbea dintr-o ceașcă mare de ceai. Așa cum prezisese soția lui, uitase să mănânce la prânz. Pauline era liberă până ce George va fi gata.

N-avea deloc chef să înoate, așa că se așeză într-un colț mai retras cu o carte în mână. Reuși să se mai liniștească până apăru Chris Addison. Pe măsură ce înainta, Pauline se uita la el cu atenție. Nu mai avea asupra lui carnețelul și creionul. Era îmbrăcat cu pantaloni din catifea reiată și cu un tricou albastru, descheiat la gât. Cel puțin era în acord cu mediul în care trăia, gândi Pauline. Aproape că simți nevoia de a-i ura bun venit.

Dar el era, ca de obicei, ușuratic și gata mereu s-o tachineze

– Ești singură? întrebă el pe un ton voit misterios.

– Păi, tu ești și după câte se pare, și eu.

– Carevasăzică, prietenul tău nu stă la pândă în boscheți ?

– Nu e prietenul meu, sări ea ca arsă.

Felul în care-i răspunse se întoarse împotriva ei. Chris zâmbi cu satisfacție.

– Așa m-am gândit și eu. Charles mi-a spus că are vreo șaizeci de ani.

Pauline era prea supărată să-i răspundă.

– Dar presupun că Charles exagerează, spuse Chris. Mi-a spus că sunt un om mort. Cred că nu ți-ar strica puțină mișcare, Pauline. Hai să facem o plimbare.

Aceasta simți că urăște întreaga semințe bărbătească în clipa aceea.

– Te rog să pleci, spuse ea cât putu de răspicat.

– Da, cred că așa am să fac, îi răspunse el.

Capitolul 4

A doua zi dimineață primi două scrisori de la James Nicholas. Una fu direcționată de Wendy Page de la apartament. Era invitația despre care pomenise. Totuși, cealaltă, fusese trimisă direct la ferma lui Grim. Pauline își imagină că o scrisese în timpul călătoriei cu trenul care-l ducea înapoi la Londra și că se dusese imediat la cel mai apropiat oficiu poștal pentru a o pune.

Era o simplă notă scrisă pe un ton rece. Își cerea scuze pentru vizita neanunțată pe care i-o făcuse. "Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere într-un mod atât de neplăcut, dar nu am crezut că voi fi primit în felul acesta și am să încerc să evit pe viitor o astfel de situație. Draga mea Pauline, cred în continuare că trebuie să te întorci la Londra, să părăsești sălbăticia aia.

Crede-mă, mă gândesc numai la binele tău. Cu drag, James. »

Pauline reciti singura foaie pe care i-o scrisese. Fără îndoială, viața pe care începuse s-o ducă la fermă nu era deloc pe gustul lui. Nu se putu abține să nu schițeze un zâmbet. I se părea că scrisoare are în ea ceva vetust, de parcă ar fi fost scrisă de un personaj dintr-un roman de Jane Austen.

Dar zâmbetul i se stinse repede pe buze. Era tentată să se bucure de faptul că bietul James Nicholas e la picioarele ei. Fu surprinsă de faptul că renunțase atât de ușor la luptă, tocmai pentru că știa că nu se lasă bătut atât de ușor. Putu acum să-și dea seama în ce situație dificilă fusese pusă cu o zi înainte. James Nicholas se purta ireproșabil în societate, iar faptul că fusese considerat un intrus, un musafir nepoftit, îl făcuse probabil să aibă mustrări de conștiință. Așa se explica probabil faptul că reacționase atât de diferit de felul lui obișnuit de a fi.

Pesemne că sentimentele pe care le încerca pentru Pauline erau foarte puternice dacă ajunsese să se pună într-o situație atât de neobișnuită pentru el. Cel mai greu îi fusese să-și ceară scuze. Chiar și acum rămăsese la părerea lui. Nimic nu părea a-l fi clintit din convingerea că trebuia « salvată » din locul acela și că el era omul potrivit pentru rolul cavalerului rătăcitor care să-i sară în ajutor.

De un lucru era sigură. Nu va mai veni după ea la familia Addison. Dar acesta era singurul câștig și la acest gând avu o strângere de inimă. Nu era genul de om care să se lase înfrânt de vreme ce-și pusese ceva în gând.

Să-i scrie și să-i spună răspicat să stea departe de ea ? Asta ar fi mers în cazul unui bărbat de vârsta ei, dar nu și cu unul care ar fi putut să-i fie aproape tată. Și care, pe deasupra, avea ideile fixe și voința lui James Nicholas. Ar fi fost în stare să treacă peste multe, chiar dacă ar fi fost vorba de lucruri care intrau în contradicție cu planurile sale.

Pauline suspină din nou. Niciodată nu avusese un pretendent mai nedorit decât acesta. Cu el planând mereu ca o amenințare și cu permanenta sursă de iritare pe care o reprezenta Chris Addison, viața ei va deveni insuportabilă ! Chiar și pe soțul ideal îl păștea pericolul de a dispărea din visele ei.

În acea dimineață, Pauline se duse să lucreze în birou mai ușurată. Severitatea aproape monastică a acestei încăperi o făcea să se simtă departe de multele complicații ale lumii. Considerația de care se bucura din partea lui George Addison o mai liniști. Scăpările lui de memorie o făcură să se comporte mai protector cu el, iar remarcele sale nu le mai făcu pe un ton moralizator.

Nu îndrăzni încă să-i sugereze să-și schimbe programul, care uneori o obliga să lucreze peste orar. Nu găsea nici o

dificultate în faptul că trebuia să scrie după dictare la miezul nopții. Se simțea chiar mai trează seara, pe răcoare, decât ziua pe zăpușeală.

Dacă era liberă după prânz, se ducea într-o « plimbare secretă », după cum frumos se exprimase micuțul Allan. Străbătu pădurea-n lung și-n lat, dar de cele mai multe ori se duse la vâlceaua ei. Clopoțeii începuseră să se ofilească, frunzele fagilor începură să se îngălbenească. Cu toate acestea, Pauline se simțea în continuare vrăjită de acest loc. Acolo găsea oricând un covor moale de mușchi și frunze viu colorate. Zăbovi mult acolo și nu se întoarse decât pentru a fi alături de copii la piscină.

Clipele petrecute aici i se păreau foarte plăcute. Fie că avea un somn agitat, fie că visa la bărbatul ideal care s-o iubească, de fiecare dată când deschidea ochii dădea peste aceleași frunze și crengi, peste același cer, senin sau înnorat.

Într-o seară, o figură se ivi amenințătoare și se aplecă asupra ei. Deși era ametită, totuși Pauline avu sentimentul că discerne foarte bine ce se petrece. Figura aceea o privea fix.

– Bună seara, spuse Chris Addison.

Se ridică într-o rână, privindu-l cu stupoare.

– Așa deci, mi-ai găsit vâlceaua, spuse ea cu reproș.

– E vâlceaua mea.

– O, înțeleg. Să înțeleg că ai mai venit pe aici, nu?

– Întotdeauna vin aici.

– Și eu la fel. Va trebui să te împart, draga mea vâlcea.

– Chiar e a ta ? întrebă ea.

– Bineînțeles că nu. Pădurea e a lui George. Dar eu am descoperit locul ăsta.

– Și eu la fel. Dacă îmi vei spune când vrei să vii aici, am să fac în așa fel încât să nu fiu prin preajmă.

– Nu asta am vrut să spun prin "a împărți".

– Sunt sigură că nu vrei să fiu aici în timp ce tu…

– Ce te face să crezi asta ? întrebă el imediat.

– Ai încercat prin toate mijloacele să-mi arăți că nu-ți place compania mea, nu? Nu crezi c-a sosit vremea să încetezi? Înțeleg destul de bine și nu am nici cea mai mică intenție să stau lângă tine. De ce îți displac atât de mult femeile, iată un lucru pe care nu pot să-l înțeleg. Dar e problema ta.

Pauline avu impresia că acest atac era destul de nedrept. Nu-i plăceau bărbații în general, tot așa cum lui nu prea părea că-i plac femeile.

Chris ridică din sprâncene, dar spre marea ei surprindere, Pauline văzu că e amuzat și curios de reacția ei. Se așeză lângă ea, cu mâinile în poală.

– Draga mea Pauline, nici nu știi cât te înșeli. Mă tem că te-am cam deranjat.

– Da, dar nu sunt chiar atât de naivă. Uiți că mi-ai spus că metoda cea mai eficace pentru a o face pe o femeie să fugă e să o urmărești peste tot până o faci să i se facă greață de tine.

– Da, așa am spus, admise el scoțând un hohot de râs. Dar nu mă refeream la tine.

– Mie așa mi s-a părut.

Dădu din cap a negare.

– Voi, intelectualii, sunteți prea subtili pentru mine. Cred că ți-am spus că nu sunt decât un simplu băiat de la țară.

– Ba nu ești. Cred că am mai vorbit despre asta.

– Sunt mai direct în ceea ce fac. Știi, până și bătrânul George a avut o mulțime de babe drept secretare…

– Babe? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Babe prin felul de a gândi, dacă nu chiar prin ani.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Am să-ți arăt.

Își scoase din buzunar carnețelul și creionul și preț de câteva zeci de secunde desenă ceva. După aceea, întoarse foaia spre ea.

– Aceasta e respectabila ta predecesoare, spuse el.

Toată demnitatea Paulinei se risipi într-un hohot de râs. Ochii aceștia ieșiți din orbite, gura aceasta imensă ! Chiar că arăta îngrozitor!

– N-am mai văzut până acum o femeie care să arate în felul acesta, spuse ea printre sughițuri.

– Ba cred că i-am făcut un portret mult mai frumos decât originalul, pretinse el fără remușcare. Acum înțelegi ce-am

vrut să spun, nu? După ea și multe altele de același fel, tu ești o schimbare binevenită. Ești o companie foarte plăcută. Din ce altă cauză crezi că am vrut să-ți fac un crochiu și apoi să te pictez?

Părea destul de serios, dar observase că avea un simț al umorului imprevizibil, așa încât rămase suspicioasă.

– Poate că ai vrut să-mi faci și mie o caricatură, așa cum ai făcut acestei doamne.

Își ridică privirea, serioasă, și întoarse pagina carnețelului cu schițe. Fața aceea îngrozitoare făcuse loc altui desen în care ea era protagonista.

– O să fii probabil furioasă, spuse el, pentru că mi-ai spus că nu vrei să fii folosită ca model. Dar cel puțin nu mă poți acuza că ți-am făcut o caricatură.

Asta era adevărat. Crochiul o prezenta într-o postură romantică. Trăsăturile feței erau bine conturate. Nu se putea plânge că-i deformase înfățișarea. Dacă așa o vedea ochiul artistului, nu putea decât să se simtă mândră.

Covorul de frunze nu era bine conturat. Era clar că desenul nu fusese terminat. În josul paginii era scris : « Frumoasa adormită ».

Îi era greu să vorbească detașat despre propriul portret, dar făcu o încercare curajoasă și spuse :

– Arată-mi-l când e gata !

Chris Addison clătină din cap și spuse :

– Tot așa va arăta, fie că lucrez la el o oră sau două. Nu pot dezvolta fiecare schiță.

– Bine, admise ea vizibil dezamăgită. Să înțeleg că aceasta nu e suficient de bună pentru a fi îmbunătățită.

– E bună așa cum e. O figură frumoasă, dar care se odihnește. Chiar cufundată în somn.

– Ce politicos ești ! Vrei să spui că atunci când dorm, sunt neinteresantă, iar atunci când sunt trează, sunt o afurisită și jumătate. Așa e?

El râse din nou, iar asta ajunsese s-o irite din ce în ce mai mult pe Pauline

– În cele din urmă, nu. Habar n-ai ce am obținut în felul meu ciudat. Pentru mine, această scenă e un întreg – figura, florile, plantele, copacii. Cred că e nevoie de o tușă dramatică. Așa văd eu lucrurile, deși s-ar putea să mă înșel. Dar am de-a face cu o frumoasă adormită, iar drama frumoasei adormite a fost mai puternică nu atunci când a adormit, ci atunci când …

– Când s-a trezit, nu?

– Nu, când a fost trezită. E o diferență, nu? Am nevoie de un prinț, dar pentru că nu am de unde să-l iau, n-am să folosesc acest desen. E numai o încercare fără finalitate.

– Ce pierdere !

– Poate că arta e o pierdere de vreme. Dar nu în întregime. Trebuie să-mi mai exersez mâna. Și pentru a

reveni la argumentul meu de bază, cred că am fost în stare să-ți dovedesc că nu te-am caricaturizat, oricare ar fi părerea mea despre tine.

– Cu alte cuvinte, chiar mă consideri o afurisită…

– Ba nu, ba nu! Frumoasa care se odihnește, așa cum am spus. De-a dreptul formidabilă când e provocată.

Reușise să o uimească.

– De-a dreptul formidabilă? se miră ea, nevenindu-i să creadă

El încuviință.

– Sunt destul de protejat, dar mă sperii de moarte, sau mă rog, aproape.

– Mă bucur că ai spus numai aproape, nu chiar.

– Hai să nu ne certăm pentru atâta lucru. Se pare că avem ceva în comun. Amândurora ne place această poieniță.

– Vâlcea, îl corectă ea.

– Vâlcea să fie, atunci. Vezi cum îți dau dreptate în tot ceea ce spui!

– Și eu care credeam că ești doar malițios! exclamă Pauline.

– Cred că ar trebui să facem pace.

– O să mă mai gândesc la asta.

Se ridică atât de repede încât, deși se clătină ușor pe picioare, nu avu nevoie de sprijinul lui.

– Ce frumos ai spus-o. Trebuie să plec acum pentru că nu mă simt nici odihnită, nici nu sunt trează.

– Vin cu tine.

– Nu e nevoie.

– Ba da, Pauline. Aceasta e calea cea mai scurtă atât spre fermă, cât și spre casa lui Grim.

Merseră o bună bucată de vreme împreună până la movila aceea pe care o cunoștea deja foarte bine, după care coborâră.

– Cred că știi că suntem la șanțul lui Grim, nu? întrebă el.

– Nu! Trece prin pădure.

– Se presupune că pe vremuri a fost continuu. Probabil că atunci nu exista pădurea. Dar acum e mai ușor să faci o cărare prin pădure decât oriunde altundeva. Înțelegi de ce ?

– Nu.

– Pământul de la fermă a fost arat. Cel din pădure conservă urmele.

– Trebuie să-i spun lui Alan

– O, va afla în curând. Citește foarte bine pentru vârsta lui, nu ?

– E un privilegiat.

– Chiar dacă e foarte inteligent, are tendința de a se umfla în pene. De-aici, trebuie să ne despărțim. Eu o iau spre fermă. Se pare că am reușit să clarificăm unele neînțelegeri dintre noi, nu ?

– Da, dacă ai vorbit serios.

– Bineînțeles că am vorbit serios. Acum, dacă tot ai putut să-ți dai seama că nu fac joc dublu, de ce nu vii într-una din zilele astea să-mi faci o vizită la fermă?

Pauline rămase pironită locului, iar suspiciunea puse din nou stăpânire pe ea.

– Adu-i pe copii să aibă grijă de tine. Sâmbătă după-amiaza, dar după mulsul vacilor. Ești sigură că știi drumul ?

Îi făcu semn cu mâna, după care o luă pe drumul ei. Tot timpul se gândi, iar suspiciunile nu i se risipiră întru totul, dar de-abia aștepta să viziteze ferma. Oare cum arăta locuința lui ? Se gândi că e într-o dezordine artistică.

Dar Chris era un bărbat imprevizibil. Arătase că era departe de imaginea pe care o avea printre ceilalți, aceea de bărbat dur și misogin. Poate că va mai face și alte descoperiri de acest gen.

Și mai ales o considera formidabilă. Zâmbi gândindu-se la greșelile pe care le făcuseră amândoi.

Cu ce se alesese în urma armistițiului dintre ei ? Cu liniștea pădurii dintr-o binecuvântată după-amiază de vară. Sau mai precis, magia vâlcelei ei dragi ?

Un lucru era sigur. Putea să-l taie pe Chris de pe lista persoanelor nesuferite. Nu mai rămăsese decât James Nicholas. Iar acesta, din păcate, nu era numai enervant , ci o adevărată amenințare.

Capitolul 5

Pauline își făcea programul în funcție de ritmul de lucru al lui George Addison, unul foarte neregulat. Se străduia din răsputeri să termine cartea la care lucra pentru a-și duce familia în străinătate în timpul vacanței copiilor.

– Cred că anul ăsta o să mergem în Franța, îi spuse el Paulinei. Aș putea face unele cercetări acolo, ca un fel de temă de vacanță.

Dar, în pofida faptului că-și dădea silința, data terminării tot fu amânată. La început, era încrezător că va termina în iulie, apoi august, începutul lunii, pentru ca în cele din urmă să fie sfârșitul lunii. Nu putea să mai depășească această dată pentru că Margot și Charles urmau să se întoarcă la școală la mijlocul lui septembrie.

– Trebuie să-l facem să nu depășească termenul, îi spuse Helen Paulinei cu fermitate. Copii așteaptă călătoria în Franța cu atâta nerăbdare.

– Am bătut aproape totul la mașină, o asigură Pauline. Până săptămâna viitoare am să iau foile de sub penița lui și am să le dactilografiez imediat.

Helen izbucni în râs.

– Când va veni vremea, va trebui să te odihnești și tu.

Se aflau în grădină și tăiau flori în timp ce vorbeau.

– După câte văd, îți place aici, continuă Helen.

– Da, așa e. Îmi plac și oamenii de aici.

– Mă întreb dacă ți-ar plăcea să-ți petreci vacanța aici. Asta dacă nu ai altceva planificat. Ești binevenită și aș vrea ca pe timpul plecării noastră să stea aici cineva căruia să-i placă acest loc.

– Mi-ar plăcea, îi răspunse Pauline.

I se creionă în minte imaginea unor zile de huzur petrecute la umbra copacilor mult iubiți.

– Singura problemă e că am o mătușă care se așteaptă să mă duc să petrec cu ea zilele libere. Dar nu cred că s-ar supăra foarte tare dacă n-aș face-o. Pot să mă mai gândesc?

– Desigur. Gândește-te cât dorești.

George nu avea nimic împotrivă s-o lase pe Pauline să-și petreacă după-amiezele făcându-și fel de fel de planuri atâta vreme cât seara era în formă pentru a stenografia ceea ce-i

dicta el. Pauline nici nu-și dorea altceva. Pădurea îi devenise din ce în ce mai apropiată. Cu toate acestea, nu se simțea încă pregătită s-o exploreze noaptea.

În timpul verii, cădeau plori torențiale în mod frecvent. Lucrul acesta dădea florilor, ierbii și frunzelor o prospețime aproape miraculoasă. Pauline își dorea cu ardoare să petreacă la nesfârșit după-amiezele sub fagii aceia uriași.

Sâmbăta în care fusese invitată la fermă era o pauză de care avea nevoie pentru a mai uita de rutina zilnică. Dar i se părea binevenită șansa de a vedea animalele și locurile în care trăia și muncea Chris Addison.

Își alese hainele pentru vizită cu multă grijă, amintindu-și că își promisese asta cu mult timp în urmă.

Alan află cu plăcere că va merge cu Pauline la fermă. Dansa de nerăbdare când veni Pauline după el în grădină. Îi arătă imediat o scurtătură foarte abruptă în josul versantului. Alegând să meargă pe acest drum, Alan se rostogoli de câteva ori, iar Pauline evită ca prin minune să intre într-un mur. Când ajunseră la fermă, aveau răsuflarea tăiată și râdeau întruna.

Magaziile și adăposturile pentru animale erau mari. Locuința era mică, dar probabil că nici nu avea nevoie de mai mult. Veni repede spre poartă pentru a-i întâmpina.

– Numai voi doi ? întrebă el. Mi se părea că vine o întreagă armată peste mine.

– Râdeam, spuse ea, deși era de prisos. Alan e singurul meu însoțitor.

Alan îl rugă pe unchiul lui să-i arate grajdurile, cu oile și vacile, tinere sau bătrâne, precum și studioul. Pronunță "r"-ul de nenumărate ori, numai pentru a arăta cât de bine îl stăpânește.

– Mai întâi grajdurile, spuse Chris și își conduse oaspeții într-acolo. Presupun că Margot și Charles își fac temele, nu ?

– O, nu ! îi răspunse Pauline. Charles s-a dus la Marlow să vâslească, iar Margot cred că stă de vorbă cu o colegă de la școală. Temele pentru acasă nu le pun niciodată probleme. Le termină cam într-o jumătate de oră. Fără a le face anapoda. Lucrează repede și eficient.

– Ce copii norocoși ! exclamă Chris. « Superioritate fără nici un efort ! » aceasta e deviza lor.

Aceste cuvinte îl făcu pe Alan să ciulească urechile.

– Nu e vorba de o superioritate fără efort, unchiule, spuse Alan. Trebuie să se concentreze foarte mult. Știu asta prea bine.

– Sunt convins că așa e, omulețule. Vino să vezi cum se descurcă Rex Iver cu laptele.

În grajd era curat și răcoare. Singurul lucru de care se plânse fu că Frank Lagden nu era acolo.

– Așa, doamna Lagden s-ar supăra și aș putea s-o văd cum țopăie, strigă Alan.

– Brută mică și lipsită de suflet! Vino acum să vezi vacile.

– Și pe Goliath de la Grimbourne, spuse Alan.

– Goliath este taurul nostru câștigător. Avem planuri matrimoniale foarte mari pentru el, îi spuse Chris Paulinei în timp ce se apropiau de monstrul acela chipeș.

– Îmi pare rău pentru vaci. E atât de mare.

– Poate că urmașii săi vor fi și mai mari. Acum, hai să mergem la mieluți.

Chris luă un baston de păstor din șura hambarului.

– Mieluți e un cuvânt copilăresc, unchiule.

Chris îi conduse spre țarcul în care se aflau mieii și Alan luă unul dintre ei și-l strânse la piept.

– Nu-i așa că e dolofan, unchiule Chris ?

– E din cauza fânului nostru foarte bun. Când s-a născut, era numai pielea și oasele de el. Atunci ar fi trebuit să-l vezi. Era plăpând și tremura.

– De ce tremura?

– S-a născut pe o vreme foarte rece. La început, nu putea să se țină pe picioare.

– A trebuit să-l ajuți, unchiule?

– Am încercat. Dă-mi voie să-ți spun ceva despre mieii nou-născuți, tinere Alan. Dacă îi iei de pe pământ, mamele lor îi pierd. Nu știu unde sunt. Dar am ajutat unul odată, ducându-l la adăpost, departe de frig și de răcoare.

În timp ce Chris stătea rezemat de toiagul acela de păstor, iar Alan admira oile, Pauline aștepta. Simțea că putea fi și actor în acea scenă, nu numai spectator.

O iarbă frumoasă se întindea de-a lungul poienilor și pădurilor. În mijlocul acesteia, se aflau trei persoane: un copil, o femeie și un bărbat. Probabil că scena aceasta se repetae de nenumărate ori de-a lungul secolelor. Se simțea puțin amețită, de parcă ar fi făcut un salt în timp. Când reveni cu picioarele pe pământ, fu cuprinsă de un ușor tremur. Oare toate astea se petrecuseră numai în mintea ei ? Se uită la cei doi pentru a vedea dacă se schimbase ceva în atitudinea lor.

Alan stătea, ca de obicei, nemișcat, cu picioarele depărtate, cu privirea fixată asupra animalelor. Dar Chris avea acea privire concentrată care semnala faptul că găsise un posibil subiect pentru pictură.

– Ai vrea să pictezi asta ?

Se uită la ea cu surprindere.

– Cum de ți-ai dat seama ?

– E ceva în felul în care privești – "expresia artistică" – dacă pot să-i spun așa.

– Ți-e așa de ușor să mă citești? Eu credeam că e mai degrabă complicat. Mă simțeam ca făcând parte din tablou, dar în același timp eram aici. E prea greu de înțeles?

– Probabil că te-ai văzut atât în ipostaza artistului, cât și în cea a modelului.

Fața i se lumină, bucuros că a fost înțeles.

– Da, despre asta e vorba.

Pauline gândi în sinea ei : « Așadar, ne vede pe toți trei ca modele. E mai bine decât să ne vadă ca soț, soție și copil.

Dar oare ce o făcu să-i treacă așa ceva prin minte?

– Cum i-ai spune picturii? întrebă ea.

Nu-i răspunse imediat, ci se gândi destul de mult la această întrebare.

– Pastorală, cred. Crezi că ar merge? spuse el în cele din urmă.

– Da, îmi place. Dar poate că e una din multele picturi pe care nu le-ai făcut, nu ?

– Mă tem că așa e. Dar nu a sosit încă vremea.

Alan prinse ultimele fraze, ceea ce îi aminti de o altă promisiune făcută când mai vizitase ferma.

– Unchiule, arată-ne studioul. Pauline nu l-a văzut.

– Poate că nu vrea să-l vadă.

Ea îl asigură cu sinceritate că ardea de nerăbdare să vadă cum lucrează.

Deși se simțea destul de stânjenit, se manifestă cu mult calm.

Îi conduse prin casă. Camerele nu erau prea mobilate, dar peste tot domnea ordinea și curățenia.

Studioul era diferit. Fosta bucătărie, bucătăria auxiliară și spălătoria fuseseră transformate într-o singură încăpere. Pe pereți și pe suporturi erau numai picturi.

– Astea sunt picturile care-ți plac cel mai mult? dori ea să știe.

Chris râse, dar dădu din cap.

– Nu e greu de dat un răspuns. Pe unele dintre ele nu am reușit să le vând, iar pe altele nu am vrut să le vând. Te las pe tine să ghicești care anume.

– Mie îmi pac animalele, spuse Alan și se așeză în contemplație în fața unui fazan. Avea figura unui om care înțelege arta.

Pauline considera că tablourile formează un întreg. Le privi pe îndelete, făcând de două ori înconjurul studioului, cu mișcări foarte lente. Chris nu prea era deschis criticilor, așa încât Pauline nu făcu greșeala de a încerca vreuna. La urma urmei, putea pretinde că se pricepe la pictură ? Dar apoi își dădu seama că era o expoziție a unui artist care, deși era profesionist, nu se putea consacra în întregime picturii. Pânzele sale puteau fi împărțite în două categorii. Mai întâi, erau cele cu animale, păsări, clădiri, păduri înz

– Ai făcut toate astea în celălalt studio ? întrebă ea.

– Da, numai că nu pot sta acolo de cât din când în când și nu toată ziua.

Pauline oftă. Începea să simtă puțină simpatie pentru el, deoarece își dădea seama că dorința lui secretă era să picteze cât era ziua de lungă.

– Îți mulțumesc pentru că mi le-ai arătat, spuse ea.

– Iar eu îți mulțumesc pentru că n-ai spus mai mult de-atât. Habar n-ai cât de mulți dintre prietenii mei mai neobișnuiți se cred critici de artă.

– O, n-aș îndrăzni niciodată să fac așa ceva! spuse ea. Cel puțin, nu înainte de a avea unele cunoștințe în domeniu. O să mă înveți ?

Vorbise mult prea deschis, iar acum regreta. I se părea că îi arătase că îl vede într-o lumină prea favorabilă. Și i se părea că e adevărat să simtă astfel. Îi plăcea din ce în ce mai mult de el.

Chris o privi cu recunoștință. Era pentru prima dată când își exterioriza sentimentele.

După aceea, își aminti de îndatoririle lui de gazdă, conducând-o în micuța sufragerie și invitând-o să se așeze pe un scaun care se dovedi mai confortabil decât părea.

– Vrei un pahar cu coniac ?

– Nu, mulțumesc. E prea devreme pentru așa ceva. O, dar unde e Alan ?

– Nu prea-i vine să-și ia rămas-bun de la mielul lui mult iubit.

– Nu trebuie să se rătăcească.

– Alan nu se rătăcește niciodată, o asigură Chris. Dar mă duc după el. Nu-ți face griji !

O lăsă singură un minut, dar ea profită de acest răgaz pentru a se relaxa, bucuroasă că se găsește în acel loc.

Gândindu-se la picturile pe care le văzuse, încercă să exerseze câteva poze, dintre care una de femeie părăsită, întrebându-se ce ar gândi Chris despre asta și dacă i s-ar părea că „Seducție“ e un titlu potrivit pentru un asemenea context. La acest gând, zâmbi în sinea ei, cu pleoapele întredeschise.

Chris era deja lângă ea. Tăcea, dar nu o slăbea din ochi. Era evident că o admira, după cum la fel de bătător la ochi era că această admirație depășea cadrul artistic propriu-zis. Pentru o clipă, Pauline se simți cuprinsă de teamă la vederea lui. Se îndrepta spre ea, cu intenția clară de a o săruta. Evită această întâmplare, ridicându-se imediat în picioare.

– Unde e Alan ? întrebă ea atât de încet, încât aproape că nu-și auzi propria voce.

Deși dorea ca întrebarea ei să pară cât mai firească, își dădu seama că nu era deloc așa.

– Alan ? întrebă el cu un zâmbet pe față. Oh ! Însoțitorul tău ! Vine imediat.

– Trebuie să plecăm, spuse ea îndreptându-se spre ușă. A fost frumos.

– Ar fi putut să fie și mai frumos.

Dacă se aștepta să fie întrebat ce înțelege prin asta, nu putu decât să fie foarte dezamăgit.

Plecară spre casă, dar nu cu aceeași viteză amețitoare cu care veniseră.

Alan spuse și el că vizita a fost foarte frumoasă. Ea îi dădu dreptate, dar cu mintea în altă parte.

Se gândea visătoare la sărutul pe care nu i-l dăduse. Nu era vina lui Chris. Îi cam dăduse ghes, e adevărat, dar totuși…

Dacă nu ar fi surprins-o într-o asemenea postură? Sau dacă ar fi sărutat-o pe neașteptate ? Ar fi fugit? Ar fi acceptat ? Cum ar fi fost sărutul lui ?

– Am s-o rog pe mami să ne facă ceva bun de mâncare, spuse Alan, punând astfel capăt rătăcirilor minții ei. De fiecare dată când mă duc la fermă, vin cu o poftă de mâncare… !

Poftă de mâncare !

***

George Addison trăgea din greu pentru a-și termina cartea până la data la care urmau să plece în vacanță. Membrii familiei știau prea bine asta, și de aceea nu se mirau deloc de ciudățeniile lui.

Nici Pauline nu se mai mira de nimic. Ceea ce la început părea o pauză în programul obișnuit, devenise acum rutina cea de toate zilele. Lucra dimineața și seara târziu. După-amiezele putea să și le petreacă după pofta inimii.

Se simțea atrasă în mod irezistibil de acea vâlcea. Nu se mai întâlni cu Chris acolo. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nu s-ar fi simțit deloc în apele ei. Auzise că e foarte ocupat cu ferma, iar faptul că nu mai apărea îi trezi curiozitatea.

Visa cu ochii deschiși acolo, în pădure. I se întâmpla adesea să adoarmă, odihnindu-se astfel înainte de a se întoarce pentru a face baie cu copiii. Trebuia să se prezinte în cele mai bune condiții la dictarea de seară.

Într-una din aceste după-amieze de trândăveală adormi puțin, visând la sărutări. Mai visase așa ceva, dar visul acela i se păruse cât se poate de real.

Real ! Era mai mult de-atât ! Era adevărat. Se uită în ochii lui Chris în timp ce acesta îngenunchea în fața ei. Atingerea buzelor sale o făcu să se trezească.

– Dragă Pauline! Ești supărată?

El nu prea părea să-și regrete gestul, iar ea nu prea dorea să-l facă să-și ceară scuze. Supărată? Cum să fie supărată?

De data asta, nu se mai apără. Nu mai fu nevoită să stea într-o postură provocatoare. Totuși, sărutul lui fu o surpriză. Nu mai era nevoită să hotărască dacă acceptă sau nu. Cumva, toate deveniseră clare.

Această trezire fu foarte plăcută pentru ea, încă mai era. Nu voia să se gândească prea mult în acele momente la asta. Nici să vorbească nu dorea.

Dorea… Oare ce-și dorea ?

Ce stângaci îngenunchease ! Cu ochii pe jumătate închiși, cu buzele întredeschise, îl trase lângă ea, așa încât îi era mult mai ușor să o sărute.

De fapt, asta era ceea ce-și dorea.

– Chris ! O, Chris ! E adevărat sau visez? Trebuie oare să mă ridic pentru a vedea că brațele-mi sunt goale ?

Dar simți covorul mătăsos de mușchi pe care stătea și auzi un porumbel cântând. Iar săruturile deveniră și mai pătimașe.

– Furioasă ? o tachină el, după un timp.

– Nu chiar. Mai degrabă fericită.

– Cumva, mi-am dat seama de asta. Pauline, ești încântătoare !

– Dragul meu Chris !

– Ești frumoasă.

– Nu-s chiar frumoasă. Dar îți mulțumesc pentru compliment. Cred că trebuie să mă întorc la fermă.

– Ai destul timp la dispoziție, spuse el sărutând-o din nou.

Putea oare să-l mai refuze acum ?

Mai stătură ceva timp unul în brațele celuilalt, râzând cu poftă, după care porniră spre fermă.

– Cred că trebuie să-i spunem lui George și Helen, zise Chris.

– Ce să le spunem? Că am avut un comportament necuviincios, sărutându-ne în pădure ?

– Că suntem logodiți.

– Dar nu suntem. Nici măcar nu m-ai cerut în căsătorie.

– Se face imediat.

– Nu, Chris ! Stai puțin. O să creadă că suntem cam nebuni. Iar eu nu sunt sigură că nu suntem. M-ai luat prin surprindere.

O luă din nou prin surprindere, când buzele lui le atinseră din nou pe ale ei.

După ceva timp, ea spuse din nou :

– Lăsând gluma la o parte, am nevoie de ceva timp.

– De ce ? întrebă el cu încăpățânare.

– Pentru că… Păi, din cauza lui George. Îi vin tot felul de idei în timp ce îmi dictează și ar însemna să-l privez de serviciile mele când are mai mare nevoie.

– Păcat ! Dar nu se va întâmpla oricum?

– Asta rămâne de văzut, spuse ea. George e atât de prins de cartea pe care o scrie, încât cred că ar face o criză dacă i-aș spune că îl las baltă. Te rog, Chris !

El bătu în retragere.

– Nu pot să te refuz când mă rogi așa.

– O, dragul meu drag!

– Dar asta n-o să țină mult, Pauline. N-o să stau să te aștept la nesfârșit.

Pauline câștigase bătălia, iar asta o făcu să răspundă cu generozitate la sărutările lui. Când termină, se uită la ea și-și

puse degetele pe buzele ei, așa încât aceasta rămase tăcută și nemișcată. Îi răsuci corpul pentru a vedea ceea ce el văzuse deja.

La vreo treizeci de pași depărtare erau un pâlc de smârdari din care ieși sfios un animal. Era o căprioară.

Frumoasa creatură înainta cu prudență. Își umflă nările și mușcă din iarbă. Iar apoi, într-o clipă, dispăru în pădure.

Pauline trase adânc aer în piept, ca și cum totul nu fusese decât o nălucire.

– N-am mai văzut până acum o căprioară sălbatică, mărturisi ea. Mai sunt multe pe aici?

– Nimeni nu știe cu exactitate. Stau ascunse.

– Credeam că le vezi destul de des. Eram pe punctul de a te invidia.

– E pentru a doua oară când văd așa ceva. Cred că înaintașii lor au scăpat odinioară din rezervațiile care existau la fiecare conac. Așa a început epopeea lor în sălbăticiune.

– Oare sunt toate la fel de sfioase ca aceasta?

– Da. Au o mulțime de dușmani. Sunt la fel de suspicioase ca și tine.

Îi zâmbi, dar nu înghiți momeala. În schimb, îi puse o întrebare.

– Care sunt acești dușmani? Braconierii ?

– Braconierii de prin partea locului trebuie să fie suficient de inteligenți. Dar dușmanii noștri cei mai mari, gangsterii

din oraș, nu s-ar putea apropia de aceste animale. Tot ce pot face este să ne omoare fazanii. O fac noaptea, când păsările dorm. Doboară păsările cu puștile, dacă au noroc.

– Ce bestii ! Mă bucur că nu reușesc să se atingă de căprioare. Și cât mă bucur că am văzut una !

– Norocoasă! Cred că așa ești! Și n-ai venit decât de câteva zile. E un semn de bun augur. Cred că s-a îndrăgostit pădurea de tine.

– Am învățat să iubesc pădurea.

– Iar eu te iubesc pe tine, Pauline. Mă iubești și tu puțin ?

– Doar puțin, încercă ea să spună cu indiferență. Dar inima ei, întreaga ei ființă, exprima bucuria de a trăi și de a iubi.

Chris o însoți până ce zări casa, după care se îndreptă spre fermă.

– Am să mă întorc la vâlceaua noastră când am să pot, îi spuse el. După aceea o sărută și plecă.

Privi lung după el, apoi trase adânc aer în piept și-și continuă drumul. Se întrebă încă o dată dacă visa sau totul era aievea.

Glasurile copiilor care se bălăceau în piscină o mai liniștiră. Nu visa. Chris o iubea, iar ea îl iubea pe el.

Se întoarse pentru a privi cu recunoștință spre pădurea care o făcu să se simtă binevenită și să simtă fericirea.

Capitolul 6

Helen pregătea întotdeauna cafeaua pentru George și Pauline pe la ora zece dimineața. George își luă ceașca gândindu-se la altceva, concentrat asupra muncii sale. În schimb, Pauline se duse pe terasă, bucurându-se de aceste momente de răgaz pe care le petrecea cu Helen. Se așezară sub o umbrelă, deoarece era o căldură ca la tropice. În timp ce sorbeau din cafea, se bucurau de priveliștea din jur și vorbeau vrute și nevrute.

Liniștea deplină care domnea în grădină fu întreruptă de un urlet. Alan veni la ele alergând și cu ochii în lacrimi. Helen îl luă în brațe și îl liniști. Se julise la genunchi, dar nu foarte rău. Pauline se simți foarte afectată de acest incident. Helen, în schimb, se duse și, cu mult calm, îl spălă și îl pansă.

Alan nu era genul de copil care să plângă din orice. De fapt, Pauline nu-l auzise niciodată plângând. Poate că fratele și sora lui erau la fel de dotați ca și el, dar micuțul Alan o făcuse să-și dea seama că are de-a face cu un copil minune. Lacrimile lui aproape că o convinseră că era un copil ca toți ceilalți în toate privințele, în afară de mintea sclipitoare… După ce mama sa îl pansă, fu fericit din nou.

Helen adusese cu ea corespondența, care ajungea cu întârziere într-un loc atât de izolat precum era ferma lui Grim. Puse teancul de scrisori pe masa din grădină și începu să le sorteze. Erau vreo zece pentru George, trei pentru ea și una pentru Pauline. Acesteia începu să-i bată inima cu putere când recunoscu scrisul de pe plic.

Faptul că vedea din nou scrisul lui James Nicholas fu un șoc pentru ea. N-ar fi trebuit să se întâmple așa. Știa în adâncul sufletului ei că nu va renunța așa de ușor la ea. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Și într-adevăr, se gândise la asta până în clipa în care începuse povestea de dragoste cu Chris, fapt care o făcuse să și-l scoată din minte.

Helen își citea propria corespondență. Alan plecase în grădină pentru a realiza cine știe ce proiect. Soarele încă mai strălucea pe cer, dar Paulinei i se părea că se acoperise de nori negri.

« Trebuie să ne vedem neapărat joi la, Dashwood Arms în High Wycombe, la trei după-amiază » îi scria James Nicholas.

« Te rog să vii. Am să trimit un taxi să te ia, dacă vrei. Nu trebuie decât să mă anunți. Dorințele tale sunt porunci pentru mine. Dacă apare ceva neprevăzut – deși nu văd ce s-ar putea întâmpla– și nu vii, am să te sun la fermă.

Prietenul și admiratorul tău cel mai sincer,
James .»

Reciti scrisoarea cu dezgust. Prieten! Admirator, da! Nu mai încăpea nici un dubiu că se arăta a fi o amenințare veritabilă. Era hotărât să meargă până la capăt și nu avea nici un scrupul să o amenințe voalat. Știa foarte bine cât de mult o sâcâie perspectiva de a fi deranjată la fermă. Îi scrisese această scrisoare tocmai pentru că nu dorea să se întoarcă aici. Pentru Pauline, chiar folosirea telefonului o făcea să se simtă inconfortabil.

Pentru o clipă, se gândise să-i mărturisească totul lui Helen, care era atât de calmă și de pricepută. Ceea ce o făcu să ezite fu că nu putea să-i povestească ce i se întâmpla fără să-l implice pe Chris, iar ea se hotărâse să n-o facă… Pe Chris nu l-ar fi deranjat dacă Helen ar fi aflat secretul, ba chiar s-ar fi bucurat.

Pauline cântărea posibilitățile pe care le avea, când o auzi pe Helen vorbind. Părea destul de mulțumită.

– Pauline, secretara comitetului nostru de voluntariat vine joi din Grimbourne, așa încât n-am să pot să mă duc să-i iau pe copii de la școală. Poți să te duci tu? Va trebui să faci și niște cumpărături. Sunt sigură că pe George n-o să-l deranjeze.

– Desigur, aprobă Pauline.

Grozav! Se potriveau toate atât de bine, încât i se părea că e mâna lui Dumnezeu. Se va duce și se va întâlni cu James pentru a-i spune o dată pentru totdeauna că nu trebuie să o mai caute. Avea un motiv să plece în oraș. Va putea chiar să scape mai repede de el, pretextând că se grăbește pentru a-i lua pe copii de la școală.

Nu-i va spune nimic nici lui Helen, nici lui George. Și, cel mai important, lui Chris. Din câte îl cunoștea, putuse să-și dea seama că spiritul lui artistic l-ar putea face să aibă vreo ieșire mai temperamentală. Ar deveni foarte gelos, dacă ar afla că fata pe care o iubește cu pasiune se întâlnește în secret și la mare depărtare de fermă cu un admirator. Lucrurile nu stăteau deloc așa, dar lui Chris așa i-ar fi apărut. Pauline spera ca într-o bună zi să-i vorbească despre asta. Dar nu astăzi, nu acum!

– Ți se răcește cafeaua, spuse Helen cu reproș în glas. Ia, te rog, și corespondența lui George când te întorci în birou.

Pauline se întoarse la lucru, confuză. Când ajunse la birou, aproape că uitase de întâlnirea cu James Nicholas.

Dar la masă, gândul acesta o bântuia din nou. Amenința chiar să-i strice întâlnirea cu Chris.

Acesta o aștepta deja cu nerăbdare la locul lor de întâlnire. Se îmbrățișară și se sărutară cu pasiune. Trecură câteva minute până reușiră să discute coerent.

– Așteptarea mi s-a părut foarte lungă, spuse el.

– N-am putut ajunge mai devreme.

– Știu. N-ar fi trebuit să fiu atât de nerăbdător. A fost vina mea. Toată după-amiaza mi-am petrecut-o așteptându-te. Vezi ce ai făcut din mine, Pauline?

– N-ar fi trebuit să pleci de la fermă pentru mine. Știu că nu merge de la sine

– Pentru a face tot ce mi-am propus, am început lucrul mai de dimineață, spuse el privind-o cu dragoste.

– Ești la fel de priceput în administrarea fermei pe cât de talentat ești ca pictor ?

– Nu excelez nici la una, nici la alta. Nu trebuie să crezi așa ceva.

Vorbea serios.

– Sunt sigură că vei fi un pictor faimos.

Acesta clătină din cap, spunând:

– Nu te cred, draga mea.

– Nu mă crezi? spuse ea ca un ecou. Ce vrei să spui?

– Nu poți să ai o judecată critică asupra picturii mele pentru că ești implicată emoțional. Spui lucruri foarte

frumoase despre mine, dar nu le merit. De aceea, nu prea am încredere în tine în această privință, draga mea.

Pauline se simți ușurată în fața unei explicații atât de sincere.

– Sunt sigură că nu-mi iei în seamă părerea de critic de artă, îi spuse ea. Și ai mare dreptate să faci așa. Te iubesc. Îți iubesc, așadar, și picturile. Dar îți mulțumesc pentru că mi-ai explicat totul într-un mod atât de frumos. Apreciez asta.

Încercă să-și exprime mulțumirea printr-un sărut.

Era o adevărată desfătare pentru amândoi să stea întinși la umbra copacilor printre care mai răzbătea câte un firicel de soare.

Când se hotărâră să plece, soarele era departe pe cer. Se îndreptară spre cărarea care ducea spre casă. La un moment dat, fură nevoiți să se despartă.

– Mâine ? întrebă Chris.

– O, da !

O strânse de mână cu putere. Iar ea se gândi la un șir nesfârșit de « mâine », dorindu-și ca această stare să dureze o veșnicie. Dar asta îi aminti de…

– Da, mâine, spuse ea. Dar joi nu pot, pentru că Helen m-a rugat să-i iau pe copii de la școală. E ocupată, așa încât trebuie să mă duc.

Chris oftă.

– Ne vedem mâine și vineri. Vino cât de repede poți.

Dragul de Chris ! A acceptat totul cu atâta ușurință! De ce n-ar fi acceptat? Spusese adevărul. Da, dar nu tot adevărul.

După ce se despărțiră, iar ea se apropia de fermă, era din ce în ce mai tristă și mai îngrijorată. Oare nu-l va dezamăgi ? Chiar dacă o făcea animată de cele mai bune intenții, gestul acesta i se părea a fi o picătură de otravă în apa limpede care era dragostea ce îi lega.

Își dădu seama că nu se va simți ușurată până nu va termina povestea asta cu James Nicholas. Trebuia să afle ce dorea și să pună capăt, o dată pentru totdeauna, insistențelor lui. Tare mult ar fi vrut să facă asta imediat.

Cândva, omul acesta îi inspirase respect. Acum nu mai era așa. Ultima lui cerere era un adevărat șantaj. Era un șantaj legal, evident. Nici nu te-ai fi așteptat la altceva de la James Nicholas. Iar asta o îngrijoră și mai mult.

Își scutură umerii, ca și cum ar fi dorit să scape în acest fel de o povară pe care o purta. Până joi, totul putea fi distrus, chiar și dragostea dintre ea și Chris.

Veni și ziua de joi. După masă, Alan o însoți până la garaj și o prinse ușor de mână.

– Astăzi n-o să-ți mai faci plimbarea secretă, nu?

Întrebarea nevinovată a unui copil!

– Nu, așa e! Dar trebuie să fac asta. La revedere!

***

Arzând de nerăbdare să termine cât mai repede cu povestea asta urâtă, Pauline ajunse prea devreme la High Wycombe. Se duse la cumpărături și stătu atât de mult încât fu în pericol să întârzie la întâlnire. Și dacă întârzia mai mult de un minut, omul acesta ar fi fost în stare să sune la fermă, deranjându-l pe George care lucra, sau pe Helen care se odihnea.

Pauline se duse cât de repede putu la întâlnire, ajungând numai cu un minut mai devreme. James Nicholas era deja acolo, așteptând-o. La vederea ei, fața i se lumină și zâmbi victorios. Cel puțin așa i se păru ei.

Îl întrebă cu o voce agresivă:

– Ei bine, ce s-a întâmplat?

– Draga mea Pauline…

Temându-se că se va lansa într-un discurs dinainte pregătit, îi curmă vorba.

– Nu am prea mult timp de pierdut.

– Sper că poți să stai cel puțin câteva ore.

– Poate că ai uitat, dar am și o slujbă.

– O slujbă… începu el cu furie, reușind totuși să se controleze. Prea bine. Am rezervat o masă în grădină și o să dau comandă de niște cafea, dacă dorești.

– Nu, mulțumesc.

Acesta oftă și o conduse în grădină. Pe drum, trecură printr-un fel de curte de țară aranjată foarte frumos. Totul era bine întreținut și tăcut. Într-o altfel de împrejurare, asemenea locuri ar fi interesat-o. Dacă ar fi fost cu altcineva – de exemplu cu Chris – s-ar fi simțit grozav aici.

După ce se așezară, James Nicholas o privi cu seriozitate și i se adresă din nou.

– Pauline, e foarte frumos din partea ta că ai venit. De-abia așteptam să te văd.

Ea dădu semne de nerăbdare.

– Draga mea, mai e oare nevoie să îți spun cât îți sunt de devotat? Nu-ți cer nimic altceva decât să te îndrăgesc.

– Da, mi-ai mai spus asta.

Nedorind câtuși de puțin ca vorbele ei să lase loc interpretărilor, i se adresă pe un ton care i se păru și ei foarte rece.

– Ești foarte drăguț, dar te rog să înțelegi că nu sunt persoana potrivită pentru tine. N-aș putea niciodată să-ți accept oferta, sau pe tine.

El spuse, printre suspine :

– Dar, Pauline…

– Spune-mi, te rog, de ce m-ai chemat. Nu mai am timp.

– Ți-am spus deja.

– Să înțeleg că m-ai făcut să fiu două zile îngrijorată – deveni tot mai furioasă pe măsură ce vorbea – două zile, pentru nimic?

– Nu, draga mea, nu în zadar. Mă gândesc la bunăstarea ta.

– Atunci, de ce m-ai speriat de moarte fără nici un motiv ? Sunt foarte fericită la fermă – sau, cel puțin aș fi, dacă nu m-ai urmări atâta. Te rog să mă lași în pace !

– Dar am dreptul…

– Nu ai nici un drept. Asta e ideea. Nu înțelegi ? Nu a fost nimic între noi, absolut nimic.

– Am sperat întotdeauna…

– Dar n-ai avut nici un motiv. M-ai invitat de câteva ori la masă. Ți-a plăcut. Și mie. Ți-am mulțumit atunci pentru ele. Îți mulțumesc și acum. Îmi dau seama acum cât de prostește m-am comportat acceptându-ți invitațiile. Dar ce te face să crezi că ai avea vreun drept asupra mea, chiar nu înțeleg. Sau poate că ești nebun.

– Poate că sunt.

Dar dispoziția romantică nu i se potrivea deloc lui James Nicholas. Îmbrăcat cu costumul lui elegant de om de afaceri, făcea notă discordantă în acel loc. Lumina soarelui îl făcea să clipească nervos. Părea șters.

– Ești nedreaptă cu mine. Ești cât se poate de nedreaptă.

Ridică vocea.

– Credeam că-ți place de mine.

– Cred că mi-a plăcut. Cel puțin până în clipa în care ai început să mă urmărești. Dar acum m-am săturat.

– Pauline, nu știi ce vorbești.

– Ba știu foarte bine ce spun. Să nu crezi că îmi place să vorbesc pe tonul ăsta, dar se pare că ești un om cu obrazul gros.

– Pauline !

– Nu vreau să te mai văd în fața ochilor ! E clar ?

– Foarte clar.

James Nicholas încerca să-și salveze ultima urmă de demnitate.

– Acum pleacă, te rog !

– Mai gândește-te la ce ți-am spus. Vreau să te îndrăgesc, draga mea .

Să o îndrăgească ! Iată un cuvânt care părea atât de nepotrivit în gura lui. Ce știa el despre dragoste ? Dar ce insistent era ! Nu trebuia să-i mai lase nici o urmă de speranță, pentru că altfel ar fi încercat din nou.

– Mă obligi să-ți spun că, dacă te mai apropii de mine, sau dacă îmi mai scrii, am să fac plângere la poliție.

Acesta o privi uluit.

– Vorbești serios ? Totul s-a sfârșit?

– Da, spuse ea categoric.

După aceea, îl părăsi.

– Nu știu…, începu el, nu știu cum să ajung la gară.

James Nicholas știa ca nimeni altul să pună capăt într-un mod ridicol unei astfel de situații.

Nu avea nici cea mai mică intenție să-l conducă la gară, dar nu putu să zică nimic la dorința acestuia de a o însoți pe stradă până la mașină. La un moment dat îi spuse, arătând cu degetul :

– Pe aici trebuie să o iei.

În clipa aceea, o mașină sport trecu foarte aproape pe lângă ea. Auzi scrâșnetul unei frâne puse prea brusc. Fu cât pe ce să fie călcată. Șocul o ameți. Închise ochii pentru câteva clipe, trase adânc aer în piept și încercă să-și recapete cumpătul.

James Nicholas o ținea în brațe. Își trase mâna din strânsoare cu furie, se răsuci pe picioare și plecă. Nici nu se uită în urmă.

De-abia reuși să ajungă la timp pentru a-i lua pe copii de la școală. Răsplata ei va fi micul paradis din pădure care o aștepta și pe care-l va împărți cu Chris.

Mai era mult timp până îl va întâlni. Nu putea face nimic pentru a-l vedea mai devreme. Așa încât va aștepta cu toată răbdarea de care era în stare. Dar a doua zi dimineața, se duse aproape alergând la întâlnire.

Chris nu venise, iar ea se așeză pentru a-l aștepta. Văzând că timpul trece, iar el nu mai vine, i se tăie tot elanul. Încercă să alunge din minte întâlnirea pe care o avusese cu James Nicholas, dar acum îi reveniră în minte în detaliile cele mai umilitoare. Oare ce-ar fi crezut Chris despre toată povestea asta, dacă i-ar fi spus ? Probabil că lucrul acesta nu se va întâmpla până nu se vor căsători.

Ce apăsătoare erau secretele ! Nu trebuia să mai aibă, nici față de Chris, nici față de ceilalți, ca de exemplu George și Helen. În clipa aceea, era la fel de nerăbdătoare ca și Chris să le spună de logodna lor.

În clipa aceea, acesta se apropia de ea, dar fără prea mare zel, de parcă nu se bucura că o vede. Își dădu seama că e prost dispus. Chiar înainte de a apuca să vorbească, văzu că e tulburat.

Se duse în întâmpinarea lui.

– Dragul meu Chris ! Am crezut că nu mai vii.

El nu o sărută.

– Nici n-am vrut să vin. Ieri am fost la High Wycombe.

Presimțind ceva rău, o trecură fiorii.

– De ce? întrebă ea.

– A trebuit să trec pe la studio. Dar tu ce-ai căutat acolo ?

– Parcă ți-am spus. Helen avea ceva de rezolvat, iar eu m-am dus să-i iau pe copii de la școală.

– Și… ?

– Ce vrei să spui ?

– Te-ai întâlnit ca din întâmplare cu un prieten, nu ?

– Nu, vreau să spun nu cu un prieten.

– E mai mult decât un prieten, nu ?

Paulinei nu-i venea să creadă că vocea aspră pe care o auzea era a lui Chris. Trăia un coșmar. Oare cât știa ?

– Mai puțin decât un prieten, se mulțumi ea să răspundă. Presupun că te referi la domnul Nicholas.

– Așa-numitul tău admirator vârstnic.

Vocea îi redeveni calmă. Dar furia plutea în aer.

– Mie nu mi s-a părut atât de vârstnic. Se pare că era suficient de tânăr încât să te strângă în brațe în plină stradă.

– Strânsă în brațe ! Ce ridicol ! E vorba de o neînțelegere. O mașină a fost cât pe ce să mă răstoarne, iar el m-a ținut să nu cad.

– Câtă inocență ! spuse Chris cu răceală. N-am văzut nici o mașină. Te-am văzut pe tine în brațele acelui bărbat. Dar sunt convins că ai o explicație și pentru asta.

– Am, dar la ce-ar folosi ? Nu vrei să mă crezi.

– Vorbești despre a crede. În regulă. Am încercat să nu cred ce vedeam. Cu numai două zile înainte eram unul în brațele celuilalt și ne sărutam cu patimă. Ieri, altcineva te ținea în brațe. Într-un loc public, în văzul tuturor. Toate astea chiar s-au întâmplat. Chiar s-au întâmplat. Vocea lui trăda mai degrabă suferința decât mânia. Aproape că o ruga să-i spună că lucrurile nu stau așa.

– Se pare că așa s-a întâmplat, dar lucrurile nu au stat chiar așa.

Replica aceasta îi păru chiar și ei cusută cu ață albă și neconvingătoare.

– Cred că ți-ai dat întâlnire cu el, nu? Dacă totul a fost nevinovat, de ce nu mi-ai spus?

– Nu trebuie să-ți spun chiar tot ce fac.

– Nu cred că acesta era un lucru lipsit de însemnătate.

– Poate că nu.

Era suficient de cinstită să recunoască asta. Dar simțea cum își pierde cumpătul.

– Nu ai niciun drept să fii gelos și posesiv, Chris.

– Nici un drept? Nu trebuie să spun nimic știind că te împart cu acel bărbat?

– Trebuie oare să-ți amintesc că nu suntem logodiți?

– E vina mea? Tu n-ai vrut s-o facem. Acum presupun că ai fi dorit să fi fost logodiți și să ai un inel pe care să mi-l arunci în față.

– E dezgustător ceea ce-mi spui, îi replică ea, la fel de furioasă. Cum îndrăznești ? Mă bucur foarte mult că n-am spus nimic lui George și Helen pentru că nu mai trebuie să retractăm nimic.

– Dacă asta e ceea ce simți, cred că nu mai avem nimic să ne spunem.

Se întoarse și plecă fără a se uita înapoi.

Pauline îl privi cum se îndepărtează și vru să-l oprească. Mândria o ținu pironită locului. Nu se mișcă din loc până nu-l mai văzu.

După aceea, își părăsi vâlceaua, locul în care cunoscuse fericirea, bucuria, extazul. Acest loc fusese paradisul pe pământ pentru ea. Acum, nu mai era.

Nu-și mai dorea să revadă locul acesta vreodată.

Capitolul 7

Mândria fu cea care o salvă pe Pauline. Plânse, dar numai în intimitatea camerei ei. După aceea, se spălă pe față cu apă rece, se uită în oglindă și se aranjă cu o grijă neobișnuită. Terminând aceste operațiuni, se așeză pentru a se gândi.

Își așeză scaunul aproape de fereastră pentru a putea să privească în voie marea aceea de copaci. Crengile acelea verzi care se unduiau în vânt o hipnotizau și o linișteau.

Cât de prostesc fusese gestul ei de a se certa cu Chris! Dar și mai prostești erau motivele lui Chris ! Acesta îi datora niște scuze. Dar oare ce va face dacă el își va cere într-adevăr scuze ? Habar n-avea. Când va sosi momentul, se va lăsa ghidată de instinct.

Asta era la tot ce putea să se gândească după întâmplare. Sări din pat pentru a se duce jos alături de Helen și de ceilalți

membri ai familiei. Nu va lăsa să se vadă nimic din suferința prin care trecea.

Într-o singură privință se răzgândise. Îi spuse lui Helen :

– Mă tem că voi fi nevoită să mă duc la mătușa Doris în timpul vacanței.

– Evident, trebuie să faci ceva care-ți place. O să aibă grijă de casă doamna Lagden. Am să-i spun lui Chris să treacă și el pe aici. Poate că va rămâne chiar peste noapte. O să strângem toate obiectele prețioase pe care le avem în casă. Unde locuiește mătușa Doris ?

– O, tocmai în Yorkshire, spuse Pauline.

Vorbea cu un aer absent, pentru că se gândea cu un amestec de regret și de ușurare că, dacă ar fi petrecut câteva săptămâni alături de Chris, s-ar fi simțit ca în rai. Însă toate astea deveniseră imposibile. Da, era mult mai bine dacă își va petrece vacanța în altă parte.

Alan, urmărind conversația cu seriozitate, întrebă :

– O să te plimbi în secret în Yorkshire ?

– Nu prea cred. Fără plimbări secrete.

***

Pe măsură ce se apropia ziua plecării în vacanță a familiei Addison, Chris veni din ce în ce mai des pe acolo. Dar vizitele sale erau mereu făcute cu un scop, acela de a discuta despre afaceri cu fratele lui. Printr-un consimțământ tăcit, atât el cât și Pauline refuzară să rămână singuri împreună.

Mândria o mai ajuta, dar nu prea mult. I se întâmpla adesea să se bâlbâie în prezența lui. Asta se întâmpla numai când nu era ocupată, adică destul de rar.

Avea mult de lucru. Corespondența pe care o primea George creștea cu fiecare zi care trecea. Întotdeauna fusese considerabilă, iar acum se mărea datorită plecării din Anglia. Manuscrisul trebuia revăzut și scris din nou la mașină. Pauline, care se lăuda cu acuratețea ei, petrecu multe ore concentrată la maximum, uneori în birou, uneori la ea în cameră – când George avea nevoie de liniște deplină și de singurătate – la o masă așezată la fereastră.

George era și el foarte concentrat. Atât de concentrat încât nu-și dădea seama că secretara lui lucrează și câte douăzeci de ore pe zi. Helen era cea care îi atrăgea lui George atenția că Pauline avea nevoie să se odihnească.

– Știu că nu vrei să o muncești pe biata fată până nu mai poate, îi spuse Helen soțului ei. Dar treci printr-una din acele crize de sfârșit de carte când nu mai ești atent la ce se întâmplă în jurul tău. Așa încât am s-o iau cu forța de aici, pentru că trebuie să se odihnească.

E epuizată, cred că ești de acord cu mine, nu ?

– Ce ?

Se uită la Pauline la fel de confuz.

– Da, e încântătoare.

Calmă, Helen își ridică privirea și îi zâmbi înțelegător Paulinei, spunând:

– Când se termină școala, copiii pleacă în tot felul de expediții. Dacă te roagă să mergi cu ei, trebuie să o faci.

– Ca și mine, insistă Alan.

– Da, și tu, fu de acord mama lui. Poți spune « și eu », dacă vrei.

– Nu e corect cum am spus eu ? întrebă Alan cu neliniște în glas.

– E corect, dar te face să pari bătrân, în vreme ce tu nu ai decât patru ani.

– În unele privințe sunt mai matur decât vârsta mea.

– Da, dar nu fi atât de încântat de tine însuți.

– Nu trebuie să fiu prea încântat de mine însumi. Ar fi îngrozitor !

Alan trimise o ocheadă în direcția Paulinei, dar își făcu autocritica scriind de zece ori: "Nu trebuie să fiu încântat de mine însumi." Îi întinse hârtia Paulinei. Se semnase : « Alan Addison, în vârstă de patru ani și jumătate. »

Charles și Margot organizară drumeții și picnicuri pe malul râului și pe dealuri. Pauline participă și ea la câteva dintre ele.

Pădurea exercita aceeași atracție asupra ei. Evită totuși să se ducă la Șanț sau la vâlcea. Merse pe alte cărări și descoperi multe alte locuri singuratice, dar nici unul nu i se păru atât de frumos ca acela pe care-l descoperise în timpul primei plimbări pe care o făcuse prin pădure. Atunci era sfârșitul primăverii. Acum, toamna era pe-aproape. Peste o săptămână, familia Addison va fi în Franța. Frumoasa lor casă va fi goală și tăcută.

George își termină cartea numai cu o zi mai devreme. Sfârșitul acestei munci îl transformă în alt om. Întineri cu zece ani și redeveni soțul și tatăl vesel și iubitor care nu mai reușise să fie în ultimele luni.

Își arătă deplina încredere în Pauline, încredințându-i prețiosul manuscris pentru a-l preda editorului.

– Când te întorci, am să-ți las niște notițe, o asigură el. Te întorci, nu? o întrebă el îngrijorat.

– Da, desigur.

De multe lucruri se îndoia, dar de faptul că se va întoarce la fermă, nu.

Simțea deja acel sentiment de înstrăinare. Cândva, micul ei apartament ordonat de pe Edgware Road fusese casa ei. Acum, nu mai era. Chiar dacă Wendy Page n-ar fi stat în el, Pauline nu s-ar fi întors să-și petreacă o parte a vacanței în el. Faptul că relația ei cu Chris se stricase, nu o făcuse să simtă că Ferma lui Grim nu mai era casa ei.

Scăldatul și statul la soare cu copiii în ajunul plecării lor în Franța nu o făcu să simtă că totul se sfârșise. Se vor scălda și mai mult în septembrie, când se vor întoarce din vacanță.

Deși era foarte emoționat că pleacă în străinătate, Alan nu uită să-i ureze : "Vacanță plăcută !" Și o sărută cu mult drag.

Când ajunse la Londra, avu două telefoane de dat. Unul editorului, care primi manuscrisul din mâinile ei cu politețe, dar fără prea mare entuziasm, iar celălalt la apartament. Wendy Page îi plăti chiria și pe luna următoare, ceea ce o făcu pe Pauline să se simtă foarte bogată. Cât timp stătuse la fermă, cheltuise foarte puțin. Deși avea destul de mulți bani, nu se grăbi totuși să-i cheltuie. Wendy o tot întreba despre James Nicholas. Nu o învinovățea pentru asta. Dar i se puse un spin în inimă când o auzi spunând :

– Ai făcut o adevărată cucerire. Bietul om e de-a dreptul pierdut.

– Ar fi trebuit să te previn, îi spuse Pauline. E o adevărată pacoste și nu vreau să mai am de-a face cu el.

– Ce palpitant !

– Ba n-a fost deloc palpitant.

– Dar a… ? Vreau să spun…

Pauline îi curmă vorba, spunându-i :

– Aceasta e adresa mea din Yorkshire, nu că aș aștepta să-mi scrie cineva. Te rog să n-o dai oricui.

– Adică, nu te referi doar la el?

– Am spus : oricui. Ar putea folosi un detectiv. Nu pot să folosesc trecutul în privința lui.

– Sună ca o poveste în care sunt implicate serviciile secrete.

Wendy râse, dar văzând expresia de pe fața Paulinei, se abținu să mai facă vreun comentariu. Pauline plecă la gară.

***

Mătușa Doris Quayle își primi nepoata fără prea mare entuziasm. Era o femeie de fier. Nu se plângea niciodată de nimic, dar trăia într-o atmosferă deprimantă. De obicei, Pauline își petrecea timpul încercând să o înveselească pe bătrâna doamnă, dar de data asta se simți ea însăși prea deprimată pentru a mai face așa ceva.

Acest aspect avu un efect neașteptat. Îi stârni mătușii dorința de a se strădui să alunge atotstăpânitoarea tristețe. Dar un asemenea efort era sortit eșecului, deoarece casa mătușii Doris era așezată la marginea bărăganului, la poalele unor dealuri umbroase care-i aminteau Paulinei de romanele surorilor Brontë.

Într-o seară, fu invitat la cină un tânăr. Era un om onest și studios, fiul unor vecini. Dar vizita sa nu se soldă cu un succes.

– Mă tem că nu se va mai întoarce, draga mea, spuse mătușa Doris mai târziu. Ai fost cam zgârcită la vorbă. Drept să-ți spun, mă bucur că nu te arunci în brațele bărbaților – sau să spun mai bine, la picioarele lor – așa cum fac majoritatea tinerelor din ziua de azi. E de-a dreptul reconfortant să văd că ești sfioasă și că te comporți ca o doamnă.

Pauline nu se considera sfioasă, dar fu încântată să afle că nu va mai fi nevoită să dea ochii cu acest tânăr cinstit și studios. Nu aveau absolut nimic în comun.

– Sper că nu te topești de dorul cuiva anume, spuse mătușa Doris cu neliniște în glas.

Pauline nu era fericită, dar era sănătoasă. Lucrul acesta îl dovedi făcând lungi plimbări prin iarbă. Dacă ar fi fost într-o altă dispoziție, aerul tare ar fi trebuit s-o călească și s-o învioreze. Acum însă, găsi aerul de la țară crud și neprietenos. În primele zile încercă să se convingă de faptul că de o asemenea schimbare avea nevoie. Însă veni o zi în care stătu și cugetă așezată pe o stâncă. Mintea i se limpezise și putu să vadă clar în ea însăși.

Pesemne că descoperirea stâncii pe care se așezase îi îndreptase gândurile spre ce o interesa cu adevărat, deoarece era foarte tare, zimțată și inconfortabilă. Parcă fusese creată pentru a da expresie antagonismului cu tiparul uman. Ființele umane nu erau binevenite acolo.

Ce diferență față de mult îndrăgita ei vâlcea, mult mai mică, dar mai primitoare cu frunzele tremurânde ale copacilor și covorul moale de mușchi.

Trebuia să recunoască. Îi era dor de vâlcea, de pădure. Și, mai ales, de bărbatul alături de care se bucurase de aceste minunății ale naturii.

Despre asta era vorba. Mândria nu încăpea în această ecuație simplă. Nu trebuia să mai piardă timp.

– Dar n-ai stat nici măcar o săptămână, protestă mătușa Doris, zăpăcită și aproape plângând. Ai spus că o să stai…

– Știu, și îmi pare nespus de rău. Crede-mă. A fost foarte frumos din partea ta că m-ai primit.

– Dar de ce… atât de repede !

– Nu am nici o scuză. Te rog, iartă-mă! Am avut o problemă și am considerat că aici e locul cel mai nimerit pentru a-mi limpezi gândurile. Pentru asta, îți voi fi întotdeauna recunoscătoare.

– E vorba de un bărbat, spuse mătușa cu o voce sigură și lugubră, de parcă i-ar fi pus diagnostic de plagă buboasă.

– Da, dar e un bărbat foarte drăguț.

– Cu ce se ocupă ?

– E artist, spuse ea cu mândrie.

Mătușa Doris o privi îngrozită.

– Vreau să spun, fermier, adăugă imediat.

– Nu poate fi și una, și alta.

– Ba da! E minunat!

– O, draga mea ! strigă mătușa Doris. Ești atât de tânără.

– Sunt suficient de mare să am grijă de mine însămi.

Cât timp își împachetă lucrurile și tot drumul până la gară, mătușa Doris o bombardă cu sfaturile și cu presimțirile negre, încât Pauline fu cât pe ce să piardă trenul.

Sper că o să ai grijă de tine la Londra.

– Dragă mătușă, doar nu mă trimiți într-un oraș al pierzaniei.

Mătușa era prea șocată pentru a mai scoate vreun cuvânt.

– Oricum, mă duc la țară, nu la Londra. Ar trebui să vezi pădurea. E fermecătoare!

Mătușa vru să-i spună că pădurea e un loc nesigur.

– O să aibă Chris grijă de mine.

Ajunseseră deja în trenul plin și încercau să găsească un loc liber.

– Orice ai face, să nu te arunci în brațele lui, îi strigă mătușa Doris.

– Trebuie să vii la nuntă. Îți mulțumesc foarte mult pentru zilele petrecute la tine.

Pauline o sărută, dar nu putu s-o liniștească în privința sfatului pe care i-l dăduse cu privire la bărbați. De fapt, intenționa ca, imediat ce va ajunge la fermă, să se arunce în brațele lui Chris.

În timpul drumului spre Londra, Pauline se gândi că, oricât de temperamental era Chris, nu era genul de bărbat care să profite de faptul că ea va fi cea care-i va propune să îngroape securea războiului.

***

Taxiul o lăsă pe Pauline chiar în fața ușii de la casa lui Chris. Parcă i se înecaseră toate corăbiile. Se simțea obosită și-i era foame. Era târziu, iar lumina zilei era din ce în ce mai slabă.

Stătea în pridvor cu cele două valize în față, privind – i se părea ei – asemenea unei eroine dintr-o melodramă care se întoarce acasă și nu știe cum va fi primită.

Ușa era deschisă, dar nu putea intra neinvitată. Apăsă pe butonul de la sonerie. Înăuntru, domnea tăcerea. Chris era poate plecat. Asta ar pune capăt aventurii ei nesăbuite.

Simți înlăuntrul ei un gol imens. Acesta nu se datora faptului că îi era foame. Dar se stăpâni. Chris trebuia să fie înăuntru ! Doar nu bătuse atâta drum degeaba! Apăsă din nou pe butonul de la sonerie.

– Vin, vin imediat !

Era vocea lui Chris.

O bună bucată de vreme se uită cu uimire când la ea, când la cele două valize, nevenindu-i să creadă. Pauline își pregătise un discurs dinainte, dar nu i se mai părea potrivit într-un asemenea context. Până la urmă, reuși să lege câteva cuvinte.

– Nu-ți face griji în privința valizelor. N-am venit să stau cu tine. Eu…

– Lasă valizele! O, Pauline…

– A trebuit să… să încerc să repar ce-am stricat.

– Draga mea!

O strânse la piept. Era deja întuneric când se sărutară în hol.

– Am fost un prost ! spuse el.

– Nu pe cât de proastă am fost eu ! Ar fi trebuit să-ți explic ce s-a întâmplat la Hogh Wycombe. Cred că și eu aș fi fost geloasă dacă te-aș fi văzut cu o fată într-o asemenea situație. Dar tot ce-a făcut el a fost să mă tragă din calea mașinii. Atâta tot!

– Da, da! Nu trebuie să-mi explici. E de-ajuns că te-ai întors la mine. Mi-a fost așa de dor de tine ! Am crezut că te-ai dus la tipul ăla. Cred că-ți dai seama cum m-am simțit.

– Iar eu în tot timpul ăsta am fost la mătușa mea!

Pauline râse până îi dădură lacrimile. Nu se mai simțea obosită. Nu o mai deranja să stea pe holul acela gol și întunecat.

– Biata mea mătușă! S-a gândit că am nevoie de compania unui bărbat respectabil și a invitat la masă unul foarte șters. Dar nu trebuie să fii gelos pe el. Nici nu l-am luat în seamă. Până și mătușa Doris a găsit de cuviință că am fost foarte rece cu el.

– Aproape că îmi pare rău pentru el, dar nu chiar atât de mult.

Chris o strânse la piept și o sărută cu pasiune.

– Biata mea mătușă ! exclamă Pauline. A făcut tot ce i-a stat în putință să mă facă să mă simt bine, dar eu nu doream decât să fiu alături de tine. Așa că m-am întors. Ce-o să te faci acum cu mine?

– Cred că ești obosită.

– Am fost, dar acum nu mai sunt.

– Atunci, poate ți-e foame?

– Sunt de-a dreptul flămândă, mărturisi ea.

– Biata de tine! Vino în bucătărie. Ce vrei? Șuncă? Brânză? Pâine? Bere?

– Pâine cu brânză e de-ajuns. Crezi că te descurci?

– Cred că da. Evident, în felul meu simplu, școlăresc.

Reuși să-i pregătească o gustare cu destulă îndemânare. În timp ce cafeaua fierbea în ibric, ei continuau să vorbească, și, din când în când să se sărute.

– Probabil că mătușa ta ar fi fost surprinsă să te vadă plecând atât de repede.

– Păi a fost, într-adevăr, destul de greu să-i explic. Știi, e o mătușă de fier. Se teme întotdeauna de ce e mai rău. Întotdeauna a considerat că la Londra sunt peste tot pândită de pericole. Dar când i-am spus că vin aici, în inima pădurii, s-a speriat și mai tare. Îți vine să crezi așa ceva, Chris? A invocat pericole de nedescris care mă pasc în draga noastră pădure.

Pauline vorbi cu voioșie în glas, așteptând ca acesta să-i zâmbească la rândul lui. Cu o strângere de inimă, văzu că era grav, copleșit de griji.

Oare care era motivul acestei bruște schimbări ? Oare era din nou ros de îndoieli ?

– Ce se-ntâmplă, dragule ? Nu crezi…

Chris veni lângă ea pentru a o liniști.

– Știi, în ultima vreme aici nu prea e liniște. Iar ceea ce ai spus despre mătușa ta care vede fel de fel de pericole în pădure, nu e departe de adevăr.

Expresia feței lui o tulbură și o zăpăci. Părea într-adevăr îngrijorat.

– Pericole? întrebă ea. În mod cert, nu în pădurea noastră.

– Mă tem că sunt. Sau vor fi. E vorba de braconieri…

– Repede ! Laptele !

Laptele stătea să dea pe dinafară. Chris opri focul la timp.

– Of ! exclamă el. Era cât pe ce. Mulțumesc pentru avertisment. Se pare că stric totul când sunt cu tine.

– Stai liniștit! Îmi place să fiu cu tine, în pofida tuturor acestor mici accidente. E ceva obișnuit.

– Mai obișnuit de cât căsătoria?

Puse masa și se așezară să mânânce.

– Ce spuneam când laptele stătea să dea pe dinafară? întrebă Chris.

– Spuneai ceva despre braconieri.

Acel mic incident domestic îl făcuse să se mai destindă. Nu mai părea atât de îngrijorat pe măsură ce-i explica Paulinei.

– Nu e vorba de hoții de prin partea locului. Sunt gangsterii din oraș cei care ne pun probleme.

– Da, mi-ai mai spus. E chiar atât de serios ?

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– E o treabă la fel de serioasă ca și braconajul cu somon din Scoția. Asta pentru că e în legătură cu aprovizionarea publică. În anii în care sunt foarte mulți fazani, cum este anul acessta, problema e foarte serioasă. Plănuiesc să ne ucidă păsările la o scară mult mai mare decât până acum.

– De unde știi ?

– Vreau să spun că nu putem fi siguri de nimic până la întâi octombrie.

– Ce legătură are această zi cu toată povestea asta ?

– Aceasta este ziua în care începe uciderea fazanilor. Aceea a potârnichilor a început deja. Nu există prea multe

prin zonă. Dar fazanii sunt în siguranță până la sfârșitul lui septembrie. Sau așa ar trebui să fie. Atât eu, cât și ceilalți proprietari știm foarte bine că vânătoarea va începe mult mai devreme anul ăsta. Au venit deja prin împrejurimi. Se recunosc după accent.

Pauline se uita cu uimire la Chris. Nu glumea deloc. Totul i se părea incredibil.

– Din păcate, totul e adevărat. Stau deja la pândă.

– Nu pot fi arestați ?

– Sub ce acuzație? Nu poartă arme. Nu încă. Nu fac nimic ilegal. Pur și simplu, vor să vadă cum stau lucrurile pe aici și care e populația de păsări. Se vor întoarce în oraș și vor plănui să atace în forță.

– Pe întâi octombrie?

– Nu, înainte de data asta. Ucid păsările și le vând. Le pun la congelator și le scot numai cu câteva zile înainte de sfârșitul lunii. Ai fi surprinsă să vezi cât de multe restaurante au carene de fazan în meniu pe întâi octombrie la niște prețuri exorbitante, chiar în ziua în care începe vânătoarea.

Chris reușise nu numai s-o convingă pe Pauline, ci și s-o îngrijoreze. Chris era în pericol. Nu se mai mira acum că e atât de îngrijorat.

– Dar poliția ?

– Acționează numai când ai dovezi. Nu poți s-o învinovățești.

Gangsterii au un mers ușor, de aceea sunt foarte rar prinși. Ba mai mult, sunt înarmați.

– Ce poți face ? O, Chris, nu te duce singur să le ții piept ! Ia și cele două ajutoare de la fermă cu tine.

– N-ar fi corect. Sunt amândoi căsătoriți.

– Nu peste mult timp vei fi și tu!

– Ce gând frumos ! Dar Rex și Frank nu trebuie să-și rișteviața în acest fel.

– Există, deci, un risc. O, Chris ! De dragul meu…

– N-am să mă pun de unul singur împotriva lor. Chiar dacă am fi avut mai mulți pădurari – ceea ce oricum nu ar fi fost posibil – tot nu ar fi putut să facă față. George nu și-a permis decât să angajeze împreună cu trei alți proprietari un pădurar. Dar acesta nu poate fi peste tot în același timp.

– Atunci, nu mai e nici o speranță ?

– Ba da, spuse Chris cu fermitate. O să ne ducem cu toții să oprim braconajul o dată pentru totdeauna. Ne-am constituit într-un fel de asociație. Comunicăm prin intermediul telefonului și ne ducem în orice loc în care este semnalată prezența braconierilor. Sper să reușim să-i prindem noi în loc să ne prindă ei păsările. Alt lucru pe care l-am făcut a fost să angajăm o agenție de detectivi pentru a-i urmări. Am obținut unele informații despre ei.

Pauline avea inima strânsă. Nu peste mult timp, bărbatul ei va fi angajat în acest război. Tot felul de rugăminți și sfaturi

îi stăteau pe buze. Dar refuză să le rostească. Chris și ea se revăzuseră de foarte puțin timp. Nu trebuia să-i ofere imaginea unei femei neajutoarate și care dorea să-l rețină cu orice preț.

– N-am crezut vreodată că astfel de lucruri se pot întâmpla aici, spuse ea.

– Uite că se întâmplă. Dar să sperăm că va fi pentru ultima oară. Mai vrei cafea ? Am fost o gazdă cum nu se poate mai proastă.

– Ba ai fost minunat.

Bău o ultimă ceașcă de cafea și, în timp ce o sorbea, întrebă :

– Crezi că aș putea să mă duc să stau la fermă ? Așa dorea Helen.

– Da. Așa ar fi cel mai bine din toate punctele de vedere. Vreau să spun că ai putea foarte bine să stai aici, nu? Dar gândește-te la scandal!

– Oare ce-ar spune doamna Lagden ?

– Helen ar fi dorit să te întorci acolo. Sunt sigur de asta. De altfel, ești mai în siguranță acolo.

– Mai în siguranță ? Parcă o aud pe mătușa Doris vorbind.

– Vreau să spun că acolo nu există fazani, deci nu există nici pericolul să se tragă focuri de armă.

– Focuri de armă ! repetă ea. Pare o poveste din Vestul sălbatic.

– Așa și este, dar aceasta va avea un sfârșit fericit.

– Sper să ai dreptate.

– Ar mai fi încă un lucru bun în întoarcerea ta la fermă, spuse el. Până acum, am dormit acolo. Dar e mai bine să fiu aici.

– Desigur, aprobă ea pe un ton pe care-l vru cât mai neutru, deși îi era foarte greu. Simțea că temerile o copleșeau.

Nu după mult timp ajunseră la locuința familiei Addison. Chris deschise ușa, după care îi întinse cheile.

– O să găsești niște ouă și niște lapte în frigider, îi spuse el. E destul pentru micul dejun. Mâine o să facem niște cumpărături.

O sărută cu multă pasiune.

– Mă bucur că te-ai întors, spuse el. Nu cred că merit asta. Dincolo de faptul că ne-am împăcat, ai reușit să-mi mai iei din responsabilitățile pe care le aveam. Ca de exemplu, să am grijă de casa asta. Noapte bună, draga mea.

Se sărutară și se despărțiră. Peste puțin timp, ea se duse la culcare. Nu adormi imediat, ci stătu întinsă pe pat, gândindu-se îndelung.

În mintea ei, pentru ca împăcarea să fie deplină, trebuia ca plimbările prin pădure sau ceasurile de desfătare petrecute la vâlcea să revină. Chris, în schimb, chiar dacă se bucura de întoarcerea ei, nu se gândea la așa ceva.

Toată povestea asta cu braconierii îi punea viața în pericol.

Pauline oftă. Prevăzu că nu-și va mai găsi liniștea până când amenințarea nu va mai plana asupra fermei.

Capitolul 8

A doua zi, Chris o duse pe Pauline la Grimbourne. Satul, cu vechea lui biserică și iarba frumoasă, era cam la două mile de Ferma lui Grim. Acolo exista un magazin universal și o poștă. Pauline cumpără de mâncare și-i trimise o notă scurtă lui Helen Addison pentru a-i spune că s-a întors mai devreme decât planificase și că spera ca acest lucru să n-o deranjeze.

În același timp, Chris vorbea cu multă seriozitate celor doi fermieri care veniseră să-l întâlnească.

– Cred că era zadarnic să mai întreb despre ce vorbeați, spuse Pauline la întoarcere.

– Într-adevăr. Vorbeam, ca de obicei, despre operațiunea Braconierul.

Nici unul dintre prietenii noștri mediteraneeni nu a mai fost văzut prin preajmă în ultima vreme și ăsta e un semn că nu mai avem mult de așteptat.

– Cred că așteptarea e partea cea mai neplăcută.

– O să fim bucuroși când totul se va fi terminat, mai ales dacă putem să punem capăt braconajului pentru restul sezonului. În această perioadă a anului suntem cu toții prea ocupați pentru a ne mai odihni.

– Aș dori ca și noi să fim ocupați.

– Ce intenționezi să faci astăzi?

– Cred că am să stau la piscină, să mă scald și să mă bronzez. Un mod foarte plăcut de petrecere a timpului, pentru că nu e nimic de făcut. Doamna Lagden a venit azi dis-de-dimineață și a făcut o curățenie lună. Totul e atât de bine pus la punct, încât nu am găsit nimic de făcut în casă, oricât de mult am încercat. De ce nu vii și tu la piscină ?

Avea o mică speranță că va aceepta, dar nu se întâmplă așa.

Chris îi răspunse râzând:

– Să spui așa ceva unui fermier care muncește din greu, înseamnă să-i faci o sugestie imorală. De când a apărut pericolul cu braconierii, nici nu m-am mai atins de penel și de culori.

Pauline înțelese cât de importantă era exprimarea artistică pentru el. Lipsa acesteia îl făcea să se simtă probabil

îngrozitor. Se întreba cum de putea fi atât de calm într-o astfel de situație.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, acesta spuse:

– Draga mea, dacă nu te-ai fi întors, cred că aș fi fost foarte deprimat. Habar n-ai ce efect grozav ai asupra mea ! Hai să ne căsătorim cât mai repede.

– Nici măcar nu ne-am logodit.

– Ba eu cred că da.

– Nu oficial, îi aminti ea.

– O să facem totul oficial de îndată ce se întoarce familia acasă.

Pauline fu de acord.

– Aș vrea ca Helen și George să fie primii care află. Mă întreb dacă Helen bănuiește ceva.

– Cum ar putea ?

– Intuiția, dragule. Și chiar dacă nu a ghicit până acum, o să-și dea seama de îndată ce va primi biletelul de la mine în care-i spun că mi-am scurtat șederea la mătușa și că am venit alergând la tine.

– Asta i-ai spus ?

– Nu chiar, dar dacă citește printre rânduri…

– Voi, femeile ! spuse Chris îngăduitor.

– Voi, bărbații ! Nu știu cum mi-aș petrece restul zilelor fără tine. Aș vrea să fiu mereu cu tine. E asta o abdicare nerușinată?

– Nu, e una minunată. Simt la fel față de tine. Asta arată că va trebui să ne căsătorim cât de curând.

– O, dragul meu ! Da!

– Îmi pare rău că nu pot veni să fac plajă alături de tine, continuă el. Dar nu există nici un motiv pentru care n-am putea să ne petrecem o parte din această după-amiază împreună.

– O, minunat! Cum?

– O să vii să mi te alături. Va trebui să bat drumurile de pe proprietatea noastră în lung și-n lat. Poți să vii și tu cu mine, dacă nu ți se pare prea greu

– Chris dragă, mă laud cu tăria mea. Să nu vii să mă iei. Am să vin singură. Dar când?

– La ora două, la grajduri. Nu uita să porți încălțăminte ușoară și ciorapi.

***

Pauline se prezentă cu punctualitate la locul stabilit în încălțămintea cea mai rezistentă pe care o avea. Până atunci, nu văzuse decât câmpurile cele mai apropiate, dar în acea dimineață Chris o duse pe niște pajiști și prin niște lanuri mai îndepărtate. Acestea se întindeau de-a lungul pantelor ușoare

ale văilor. Din când în când, se mai ivea și câte un pâlc de fagi.

Pe unul din aceste câmpuri, Pauline văzu o asemenea puzderie de fazani, încât nu-i venea să-și creadă ochilor. Chiar și din depărtare, penajul lor era un spectacol încântător pentru privire. Fazanii se plimbau de colo până colo, lovind cu putere cu ciocul.

– Parc-ar fi o armată, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Da, așa e. Mă gândesc la ei ca la bravele Piei Roșii îmbrăcate în ținuta de război.

– Îmi amintesc de o pânză de-a ta cu un fazan. E mult mai mult decât cei de aici. Nu sunt un critic foarte bun, dar înțelegi ce vreau să spun, nu ?

– Ideea era să captez esența tuturor fazanilor. După câte vezi, se pare că am reușit

– După părerea mea, ai reușit într-adevăr.

Stăteau și vorbeau încet lângă un gard viu, aproape de drumul de pe care veniseră. Cel care conducea opri motorul.

Păsările deveniră agitate. Chris stătea cu urechile ciulite, privind peste drum. Pauline nu putea vedea, dar auzi zgomotul pe care-l făcu o ușă trântită. Chris o prinse de încheietura mâinii și o trase înapoi.

– Jos, în șanț ! îi șopti el. Vreau să-l văd pe individul ăla, fără a mă arăta.

Șanțul era adânc și uscat. Stând în genunchi și privind printre firele de iarbă, Pauline putu să vadă un om apărând și croindu-și drum printr-o spărtură făcută în gardul viu. Era un omuleț oacheș și stătu câteva clipe pe loc, privind cu suspiciune în jurul lui. După aceea, începu să urce panta.

Nici nu apucă bine să facă câțiva pași, că fazanii se și speriară. Dispărură cu toții în pădure, unii zburând ușor, iar cei mai mulți fugind. În câteva secunde, bucata de pământ înveselită de penajul fazanilor și însuflețită de mișcare se goli și rămase fără viață.

Pauline se aștepta ca bărbatul care speriase păsările să se întoarcă la mașină, dar acesta își continuă drumul. Apoi, dispăru în pădure.

– Acum ! exclamă Chris.

Fără nici o altă explicație, o conduse pe Pauline prin șanț pentru a ajunge la portiță. Când ajunseră în lan, Chris nu mai făcu efortul de a se ascunde, dar o grăbi pe Pauline spre mașină.

– Uită-te după el ! Spune-mi când se întoarce.

Examină cu atenție mașina, dar inspecția sa nu dură mult.

– Se întoarce ! îl avertiză ea.

– Atunci, hai să plecăm. Nu te grăbi! Comportă-te ca și cum am face o plimbare obișnuită.

Trecură de prima cotitură când mașina porni. Chris o trase imediat pe margine și o strânse în brațe. Când trecu

mașina prin fața lor, ei stăteau îmbrățișați ca niște îndrăgostiți, dar cu fețele ascunse. Chris prelungi îmbrățișarea ceva mai mult timp.

– Era o șansă pe care nu puteam să o ratez, îi explică el în timp ce-i dădea drumul din brațe cu părere de rău.

Pauline nu protestă. Acest lung sărut o îmbujoră și o emoționă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Știu că era unul de-ai lor, dar ce făcea? Număra ceea ce tu numești « neamul fazanilor »?

– Da, și chiar mai mult de-atât. I-a urmărit chiar și după ce i-a speriat. Acum știe unde-și au culcușul în pădure. Își petrec adesea noaptea pe ramurile cele mai joase ale copacilor. Una din metodele de braconaj constă în a-i urmări noaptea cu torțele aprinse și a-i zăpăci pentru a putea să le frângă mai ușor gâturile.

– Groaznic !

– Da, așa e. Din punctul lor de vedere, e mai profitabil, deoarece nu mai sunt nevoiți să cumpere cartușe, care sunt foarte scumpe. Și, evident, nu se aud împușcături. Lucrul acesta îi face să evite întâlnirea cu pădurarii și cu poliția.

– La început, am crezut că îl vei opri. Nu a intrat pe o proprietate privată ?

– Da, a intrat pe o proprietate privată fără a avea vreo scuză rezonabilă.

– Nu putea fi pedepsit?

Chris ridică din umeri.

– Ba da, dar nu merită deocamdată efortul. E mult mai bine să-l lăsăm să creadă că n-a fost văzut. Acum știm, cel puțin, care este unul dintre locurile pe care le au în vedere. Iar ei nu știu că noi știm. Dacă sunt prinși în flagrant, li se pot aduce câteva învinuiri după legea din domeniul vânătorii.

– Mai grave decât încălcarea de proprietate, nu?

– Desigur, mult mai grave. Ca de exemplu, să aibă asupra lor vânat ilegal, să poarte într-un loc public o armă încărcată, să vâneze fără permis, pe timpul nopții sau duminica.

– Ajunge! Ajunge! Mă zăpăcești de tot.

– Sunt mai multe clauze referitoare la armele de foc. Trebuie să învățăm ceva despre pedepsele care se aplică braconierilor. Altfel, am putea intra în necaz.

– Cred că ești grozav, îi spuse ea, ținându-l drăgăstos de mână.

El clătină din cap, dar o strânse la piept.

– M-ai ajutat mult când am examinat mașina, iar tu ai păzit drumul.

– I-ai luat numărul?

– Da, deși cred că era fals. N-am avut timp să văd dacă sub acesta era altul. Dar am văzut că erau niște zgârieturi și crestături pe aripile mașinii. Acesta e un indiciu important pe care am să-l dau poliției în cazul în care mașina se va întoarce, așa cum cred că va face.

Pauline scoase un oftat.

– Totul e foarte inteligent gândit, dar mi-aș fi dorit ca plimbarea noastră să fi fost mai liniștită.

– Așa îmi doream și eu. Dar măcar n-o să mai avem astăzi neplăceri. Cel puțin așa sper. Am să te conduc acum spre fermă pe o scurtătură.

– Iar eu am să te servesc cu un ceai pe terasă.

– Minunat ! Ce liniștitor și primitor sună, după toate peripețiile prin care am trecut astăzi.

O luară prin pădure, pe o cărare pe care Pauline nu o cunoștea. Nu peste mult timp, dădură de șanțul lui Grim. Intraseră pe un teritoriu cunoscut. Recunoștea semnele pe care le știa atât de bine.

– Privește! Aceasta e vâlceaua noastră.

– O, Doamne ! Ce ciudat !

– Chris, știai ! M-ai adus expres aici.

– Te deranjează ?

– Nu. E minunat. E ca și cum m-aș întoarce acasă. Cât de mult îmi doream…

Să stau aici, să privesc în ochii tăi… Simțea că toate momentele acelea de încordare și nervozitate dispăreau în fața acestor clipe de desfătare și iubire.

Capitolul 9

Timpul frumos ținu atât de mult, încât Pauline se obișnui cu el. Nu părea că se va strica. Dar se strică. Dealurile și pădurea fură învăluite de o ploaie măruntă. Timp de două zile nu puteai să ieși afară.

Pauline îl convinse pe Chris să-și petreacă una din aceste zile ploioase la studioul său de la fermă. Nu prea dorea asta, dar până la urmă admise că cele câteva clipe petrecute în fața șevaletului îi făcură foarte bine. Majoritatea timpului și-o petrecu făcând o lucrare cu titlul : « Nimfă surprinsă ».

Pauline nu prea avea cu ce să-și ocupe timpul. În consecință, faptul că trebui să aștepte îi puse nervii la încercare.

Până la urmă, vremea urâtă trecuse. Soarele strălucea din nou.

Puteau să se vadă la locul lor de întâlnire, dar li se păru mai romantic să se vadă la vâlcea. Când o strânse în brațe, ea fremătă.

– Ce se întâmplă, draga mea ? întrebă el. Te îndoiești de iubirea mea ?

– Evident că nu. E minunat să fiu iubită de tine. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare și chiar sunt. Dar așteptarea asta…

Chris se arăta tandru față de ea. În brațele sale, se simțea fericită și liniștită.

Mai târziu, mergând singură prin întuneric, se simți foarte singură și îi fu teamă. Nu pentru ea, ci pentru el. La ora aceea, aproape de zori, i se păru că întreaga casă e pustie. Se bucura că nu va mai avea mult de așteptat până la întoarcerea familiei Addison din vacanță. Casa se va umple de vocile copiilor, în special de râsetele și de frazele ciudate, de om mare, ale lui Alan.

În ziua în care urmau să se întoarcă, vremea trecu mai repede. Cumpără mâncare multă, cât să mai facă și provizii. După ce doamna Lagden își termină treaba și plecă, Pauline mai aranjă puțin lucrurile prin casă, așa cum știa că îi plăcea lui Helen să le găsească.

Când se întoarseră, Helen observă imediat ce făcuse Pauline și-i mulțumi. George dădu buzna în biroul lui și începu să deschidă corespondența, chiar înainte de a-și fi despachetat lucrurile.

Copiii fură cei asupra cărora schimbarea se vedea cel mai bine. Toți trei veniseră foarte bronzați din sudul Franței. Charles părea mai echilibrat și mai matur. Margot devenea din ce în ce mai feminină. Amândoi învățaseră o mulțime de cuvinte franțuzești.

– Au căpătat un accent franțuzesc destul de bun, spuse Helen. Slavă cerului ! Cât despre Alan, mi-e rușine de ce-a făcut. E o adevărată figură ! Știi ce-a făcut? A căpătat un frumos accent provensal, numai pentru a-i șoca pe oameni.

Pauline râse și spuse :

– Mi-ar face plăcere să-l aud.

– Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-l încurajezi. Dar să-l vezi cum își face « numărul ». E sigur că va avea efect asupra ta și merită să fie ascultat. Foarte amuzant ! Sau poate că mai degrabă înfricoșător.

Alan își făcu « numărul » după ceai, în pofida protestelor fraților săi. Într-un limbaj copilăresc spuse câteva propoziții în engleză și în franceza standard. Apoi, concentrându-se la maximum și rotunjindu-și buzele, spuse ceva într-un grai din care Pauline nu înțelese o iotă.

Majoritatea copiilor ar fi repetat acest discurs până când spectatorii s-ar fi săturat. Nu și Alan. Știind că prestația sa avusese efectul scontat, plecă imediat în grădină.

– Oamenii din sat își făceau semnul crucii când vorbea Alan, spuse Charles zâmbind.

Spuneau că avea darul limbilor asemenea binecuvântaților sfinți.

– N-au spus chiar toți asta, o informă Margot. Unii spuneau că e ceva necurat la mijloc. Și își făceau semnul crucii.

Pauline nu dădu prea multă atenție acestor vorbe. Aștepta cu nerăbdare sosirea lui Chris. După ceva timp, recunoscu sunetul specific al motorului mașinii lui Chris. Acesta aproape năvăli pe terasă, și prinse mâinile Paulinei în ale sale. Văzând gestul său, Helen zâmbi cu seninătate, iar George se arătă foarte surprins.

– Ne-am logodit, spuse Chris.

Urmă o bucată de timp în care domni o veselă confuzie generală. Persoanele mari se așezară pe canapea, iar Charles și Margot se duseră după Alan, să-i spună ce-a pierdut.

Nu peste mult timp veni și el. O sărută cu efuziune pe Pauline și dădu mâna politicos cu Chris.

– E o idee foarte bună, concluzionă el. În felul acesta, Pauline o să stea mereu aici. Mami, poți să-mi mai dai o tartă cu prune ? Emoția care m-a cuprins m-a făcut să mi se facă foame.

– Sper că vei mai rămâne aici să mă ajuți, nu? întrebă George.

Pauline îl asigură că nu-l va lăsa de izbeliște. Ușurarea pe care o resimți George auzind asta îi dispăru în clipa în care Chris îi vorbi despre apariția iminentă a braconierilor.

– Știam că treaba e serioasă, dar n-am crezut niciodată că se va ajunge aici, exclamă George. Iar noi suntem prinși chiar la mijloc.

– Să știi că ai dreptate în sensul cel mai literal cu putință. Dacă ești de acord, paznicii ar vrea să folosească ferma ca pe un centru de operații.

– Dacă sunt de acord ? Evident că sunt de acord. Dacă s-a mers atât de departe, am să mă alătur paznicilor de bunăvoie.

George se întoarse spre Pauline, oftând din greu.

– O să avem mult de lucru după ce rezolvăm treaba asta. Tu și cu Helen puteți să discutați acum despre trusoul tău. Sunt sigur că ardeți de nerăbdare. Chris și cu mine va trebui să vorbim despre diversele tactici împotriva braconajului.

În orice alt moment, lui Helen i-ar fi făcut plăcere să discute despre haine, dar nu acum când bărbații familiei erau în pericol.

– Ce mai întoarcere acasă! spuse ea. E incredibil. Unii oameni ar putea crede că asemenea lucruri se pot întâmpla numai în cine știe ce loc nelegiuit de pe lumea asta, dar nu aici. În valea asta liniștită… nici nu știi când vine pacostea.

– Chris crede că se va întâmpla la noapte, spuse Pauline. Ajunsese să se obișnuiască deja cu ideea și descoperi cu uimire că Helen se bizuia pe sprijinul ei. Iar ea putea să i-l ofere.

– George se va duce și el alături de ceilalți bărbați și vor încerca să-i aresteze pe oamenii ăia. Nu trebuie să încerc să-i opresc.

– Nu, îi spuse Pauline. Bărbaților nu le place să fie cocoloșiți când e vorba de pericole.

– Copiilor n-am să le spun. Vor face un specatcol demn de Vestul Sălbatic. Alan, ai toată fața mânjită cu dulceață!

Alan tocmai venea de la bucătărie, cu prăjitura în mână.

– O să mă șterg când termin, mami. Bună, Pauline! Ai făcut multe plimbări secrete?

– Nu prea multe în ultima vreme.

– Am să fac eu și pentru tine.

– Așteaptă-mă, îi sugeră Pauline.

– Bine, dar să vii repede.

Își termină prăjitura, oftă și se duse la baie să se spele.

Discreția operațiunii le făcu pe cele două femei să fie și mai îngrijorate. Paznicii respectară regulile de securitate. Era clar. Doamna Lagden, căreia îi plăcuse întotdeauna să bârfească, nu pomeni nimc despre raidul de amenințare desfășurat pe o scară largă, deși nu avea nici un dubiu cu privire la cei câțiva braconieri locali, niște figuri binecunoscute. Pauline șI Helen ajunseră la concluzia că soțul ei, Frank, care probabil știa multe lucruri, dădea dovadă de o reținere aproape supraumană pentru a ține ascunse unele informații de impunătoarea lui soție.

În noaptea aceea, fu liniște. În următoarea, la fel.

– Poate că au renunțat, spuse plină de speranță Helen.

Dar Pauline nu era atât de optimistă. Se apropia luna octombrie, luna în care fazanii se vindeau la prețuri exorbitante.

Teama ei era îndreptățită. În noaptea aceea se dădu alarma. Telefonul sună înainte de zece. Răspunse George, care veni după aceea în sufragerie și se așeză pe canapea alături de Helen și de Pauline. Era abătut.

– A sosit momentul. Trebuie să plec. E în regulă, draga mea. Stai liniștită. De ce nu vă duceți să vă culcați ? Ai nevoie de somn. Aici nu se poate întâmpla nimic rău, dar dacă auzi ceva, nu trebuie decât să suni.

Spunând acestea, plecă.

– Sunt sigură că și-a luat pușca, spuse Helen. A fost drăguț din partea lui că a încercat să ne facă să ne culcăm, dar pe mine nu m-ar lua somnul. Du-te tu, dacă vrei.

Pauline se hotărî să-i țină companie lui Helen.

Ceasul măsura implacabil scurgerea timpului. Se făcu unsprezece. Apoi miezul nopții. O tăcere deplină domnea peste tot. Pauline se uita la Helen cum doarme în fotoliu. Pauline se pregătea să stingă luminile șI să nu lase decât lampa aprinsă.

Era în continuare tăcere. Pendulul parcă se oprise! Ba nu ! Se auzea în continuare, ticăind foarte pregnant în liniștea

deplină a nopții. Jos în vale, bărbați înarmați mergeau prin întuneric. Ce mult și-ar fi dorit Pauline să fie printre ei! Nu pentru că și-ar fi dorit să fie în miezul luptei, ci pentru că acțiunea era oricând preferabilă așteptării nesfârșite.

Tăcerea fu în cele din urmă întreruptă. În depărtare se auziră împușcături. Apoi zgomot de mașini, sunete de alarme. Helen se trezi imediat. Acum când se dăduse alarma, nu mai era neliniștită, ci își recăpătase stăpânirea de sine.

Instinctul ei de soție se puse imediat în mișcare.

– Ceva îmi spune că ar fi mai bine să facem multă cafea. Dacă nu vin aici, o putem pune în niște vase pentru a le-o trimite acolo unde se duc.

Bucătăria deveni un loc intim, prietenos, în care făcură multă cafea neagră și tare.

– Să sperăm că zgomotele nu-i vor trezi pe copii, spuse Helen. Din fericire, au un somn adânc.

Se duse la ușă pentru a asculta.

Zgomotul din vale se stinse. Nu fu urmat decât de zgomotul mașinilor. Din fericire, copiii dormeau în continuare. « Slavă cerului ! » tot repeta mama lor.

Se cam grăbise să se bucure, deoarece zgomotul unor mașini care se apropiau îi făcu să se trezească. Pauline îi auzi imediat mișcându-se pe sus. Nu peste mult timp intrară cu toții în bucătărie, îmbrăcați în pijamale. Nu mai conteneau cu întrebările.

– Ce se întâmplă ?

– Au venit hoții ?

– Unde e tata ?

– Mami, tu și Pauline dați o petrecere secretă ?

Această întrebare venea din partea lui Alan.

– Nu-i niciun secret, replică Helen resemnată. Tata s-a dus cu unchiul Chris după braconieri.

Chiar în acea clipă își făcu intrarea George, care anunță:

– Nimeni n-a fost rănit. Braconierii au fost capturați, cred că toți. Poliția îi trece în revistă. Drăguț din partea voastră că nu v-ați culcat. Am venit cu niște oameni pentru o gustare, dacă vă simțiți în stare să ne faceți una.

După ce îi puseră pe copii să stea în bucătărie și să mănânce biscuiți cu lapte, Helen și Pauline începu să-i servească pe oameni cu sandvișuri și cafea. În total, erau vreo duzină de bărbați murdari. Pădurari și fermieri.

– De ce n-a venit și Chris ? îl întrebă Pauline pe George.

– N-a putut să plece. Poliția i-a cerut să mai rămână. Cred că pentru a identifica o mașină.

Tot căscând și întinzându-se, musafirii mulțumiră pentru ospitalitate și plecară. Pauline duse platourile și paharele în bucătărie unde Helen își lua copiii pentru a-i duce la culcare.

– S-a terminat, copii. Acum , la culcare! Altminteri, o să fiți obosiți. Nu peste mult timp se va face dimineață.

Margot și Charles făcură întocmai. Micuțul Alan se întoarse din drum și întrebă :

– Pot să văd zorii, mami ?

– Nu, dragule. Du-te să te culci, spuse mama lui pe un ton ferm.

– Hai cu mine, spuse Pauline.

O luă de mână și urcară.

– Pauline, putem să mergem să facem acea plimbare secretă ?

– Nu încă, Alan.

– Dar mi-ai promis.

– Nu ți-am promis să mergem în toiul nopții.

Îl duse la pătuțul lui. Acesta nu protestă deloc, dar rămase cu ochii deschiși. În privirea lui se putea citi o sclipire șireată.

Jos, George telefona la fermă.

– Înțeleg, spuse el. Spune-i să vină aici cât de repede poate.

Puse receptorul în furcă.

– Era un polițai, spuse el. N-au terminat încă. Chris e cu ei. Nu cred c-o să mai țină mult. Ce să facem acum? Nu prea mai are rost să ne culcăm, nu?

Între timp, Helen șI Pauline se duseră să spele vasele. Când terminară, era deja dimineață.

– Vine cineva cu mașina. Cred că e Chris.

Ieșiră cu toții să-l întâmpine. Arăta mai obosit decât de obicei, tras la față, cu hainele făcute ferfeniță, de parcă își petrecuse noaptea încercând să-și croiască drum prin mărăciniș.

George așteptă nerăbdător ca cei doi să se îmbrățișeze, după care întrebă :

– Și-a terminat poliția treaba?

Chris clătină din cap.

– Nu. Unul dintre gangsteri e încă liber. E vorba de cel care a tras un glonte înspre inspector. Sunt îngrijorați, pentru că e înarmat. Asta îl face periculos. Ne-am oferit să-i ajutăm, dar inspectorul ne-a spus să nu ne amestecăm. Ne-a spus că individul e prea periculos. Ar putea lua un ostatic. Ar putea chiar trage într-unul dintre noi.

Pauline îl servi cu o cafea. Acesta o bău recunoscător.

– Chestia ciudată e că l-ai văzut pe individ, îi spuse el.

– Cum așa?

– Da. E cel pe care l-am văzut umblând după fazani pe câmp în acea zi. Îți amintești?

– Desigur.

– I-am identificat mașina. Poliția are un câine, iar indiciul pe care-l are e o jachetă de-a lui.

Urmă un moment de tăcere, cu toții gândindu-se la bărbatul acela care bântuia prin draga lor pădure.

Helen, mai plină de energie ca niciodată, propuse să facă ceva care să le distragă atenția de la aceste evenimente neplăcute.

– Ce-ar fi să facem un mic dejun pantagruelic, așa cum făceam pe când eram tineri, după vreunul din acele baluri ridicole la care participam și care țineau toată noaptea.

– Ce mai baluri ! exclamă Chris. Se uită la hainele lui zdrențuite.

– E o idee bună ! spuse George. Sunt flămând ca un vânător.

– Copiilor o să le placă la nebunie, îi spuse Helen Paulinei. Îi trezești tu în timp ce eu mă ocup de masă ?

Charles și Margot, treziți brusc din somn, nu se arătară deloc entuziasmați de ideea mamei lor. Nu doreau decât să doarmă în continuare. Văzând că nu poate să-i convingă, Pauline se îndreptă spre dormitorul lui Alan. El se trezea mai ușor decât frații lui.

Peste câteva clipe, cobora treptele cu mare repeziciune. Inima îi bătea cu putere. Trebui să facă un effort pentru a putea lega cuvintele.

– Alan a plecat! S-a îmbrăcat și a plecat.

– Probabil că e în grădină, spuse Chris.

Dar Alan nu era nici în grădină, nici în casă. Plecase să facă acea « plimbare secretă », aventurându-se cu inocență în pădure. Omul căutat de poliție era și el tot acolo, liber.

Capitolul 10

Pauline terminase căutările în grădină, fără a da de Alan. Acum intrase în pădure. Nu peste mult timp i se alătură și Chris. Acesta purta o armă.

– Stai, Pauline ! strigă el. E nebunie curată ce vrei să faci.

– Nu încerca să mă oprești. E vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama…

– Draga mea, nu încerc să te opresc… Helen a plecat și ea în căutarea lui Alan, dar George o însoțește. O să mergem împreună. Amintește-ți că bărbatul e înarmat.

– Nu prea am cum să uit. Chiar tu ai spus că poate lua oricând un ostatic. Bietul Alan!

– Nu-l va ajuta prea mult pe Alan dacă ești împușcată. Rămânem împreună. Nu crezi c-ar fi mai bine să căutăm sistematic ?

– Bine. Ce-ar fi să o luăm mai întâi pe aici?

– Pe unde, mai precis ?

– Cărarea care duce la șanțul lui Grim. Mi-a spus de multe ori că vrea să-l exploreze.

Pauline se mai calmase acum când avea un plan, iar Chris era alături de ea. Pe unde trecu, puse semne. Sus, în copaci, păsările începuseră să cânte, legănate de razele soarelui. Pauline nu putea să vadă frumusețea momentului.

Tăcură, ciulindu-și urechile pentru a-și da seama ce se întâmplă. Se auzi o împușcătură. Apoi, lătratul unui câine.

– Câinele poliției ? întrebă Pauline.

– Se poate.

– Mi s-a părut că e destul de aproape.

O rupse la fugă.

Șanțul lui Ditch putea fi distins clar. În apropierea lui puteau fi zărite urme de pași.

– Acolo ! spuse Pauline.

– Unde ? Îl vezi ?

– Nu. Dar cred că acolo s-ar fi dus. Dacă nu e aici sau prin apropiere…

O voce parcă venită din cer rostea cât se poate de clar :

– Nu are nici un rost. Ești înconjurat. Aruncă arma și pune mâinile la spate.

Pauline parcă înlemnise. Credea că aceste vorbe îi erau adresate lui Chris.

Acesta spuse însă cu ușurare :

– E vocea șefului poliției. Are o portavoce. L-au încercuit pe fugar.

– Da, dar unde ? întrebă Pauline.

– Hai să ne urcăm pe movila asta.

Făcură întocmai. De acolo, putură să vadă scena în desfășurare. Era o mână de bărbați, aproape nemișcați și încordați la maximum. Toți aveau privirile ațintite asupra unui bărbat scund. Stătea cu spatele la Pauline și Chris. Purta armă, dar era înconjurat din toate părțile. Până la urmă, căzu în capcană.

Pauline își ținu respirația. Îl văzu cum pune arma jos și ridică mâinile, semn că s-a predat. Imediat, toată lumea se puse în mișcare. Unul dintre polițiști se duse repede să ia arma. Alți doi îl imobilizară. Cel care fusese pe urmele lui, se apropie numaidecât cu câinele. Pauline nu se mai uită la scena centrală, pentru că în spatele lor îl văzu pe Alan. Probabil că fusese chiar în fața bărbatului înarmat.

Plecă imediat spre el. Chris o ajunse imediat din urmă.

– Doamnă, nu aveți voie să treceți, spuse un paznic, tăindu-i drumul.

– Îl căutăm pe băiețelul acela care e nepotul meu, îi explică acesta.

Ofițerul de poliție cu grad superior și care încă mai ținea portavocea în mână se apropie de ei și spuse:

– Deci e de la ferma lui Grim? E băiatul domnului George Addison ? De ce n-are grijă de el? Erați acolo când am dat avertismentul, nu?

– Da, așa e. I-am spus și fratelui meu. Dar Alan era deja culcat atunci când ne-am întors. Putem să-l ducem acasă acum?

– Imediat. E teafăr. Obișnuiește să se plimbe prin pădure în zori?

– Nu, îi spuse Pauline. Numai că… A fost o aventură copilărească.

– Ciudat, doamnă. Omul acela rău l-a găsit. Plănuia să-l ia ostatic, cred. Dar mai e ceva. L-a speriat.

– Cred și eu! exclamă Pauline. Bietul Alan !

– Nu, doamnă ! Nu asta am vrut să spun. Prietenul nostru cu armă a fost speriat de bietul Alan.

– N-avea cum !

– Așa am zis și eu ! Dar chiar așa au stat lucrurile. Am fost martori. Bărbatul acela se îndepărta de copil, făcând semnul…

– Semnul crucii ! strigă Pauline.

Comisarul, un bărbat înalt și chipeș, spuse căznit:

– Da, așa e. Dar de unde știți?

– Cred că Alan și-a făcut "numărul". Numai el poate explica. Dați-mi voie să-l aduc.

– Vine și singur.

Alan mergea printre oameni plin de importanță.

– Pare capabil să aibă și singur grijă de el, spuse comisarul, privindu-l cu curiozitate. Se pare că realmente l-a speriat pe omul nostru. Dacă n-ar fi făcut-o, nu prea cred că l-am fi putut aresta fără luptă.. Ați văzut felul în care a pus arma jos, deșI e genul de persoană care acționează sub impulsul momentului și ne-am fi putut aștepta la orice.

– Bună! spuse Alan. Am avut o aventură secretă. Mă duceți acasă? Mi-e foame.

– Cred că te vei bucura aflând că mami are o surpriză pentru tine. A pregătit un mic dejun special.

– Ce bine !

Comisarul urmări schimbul de replici dintre ei cu interes.

– N-am să stau între tine și mâncare, tinere. Dar, spune-mi totuși, ce i-ai făcut omului aceluia?

– A ațintit arma asupra mea, spuse Alan. A spus că mă împușcă dacă nu-i arăt un drum pe care poată să fugă. Vorbea foarte incorect.

– Știi, nu e englez.

– Desigur, știu asta. Mi s-a părut că vine de pe coasta mediteraneană. Așa încât am folosit o stratagemă.

– O ce?

– O stratagemă. Nu știi ce e o stratagemă ?

– Ba da. Dar… Polițistul rămase fără cuvinte.

– Am un vocabular destul de bun pentru vârsta mea…

– Alan, oprește-te ! îi șopti Pauline. Îl faci să se simtă prost.

– Păi, continuă Alan, privindu-l cu gravitate pe comisar, am început să vorbesc pe diferite voci și mi-am dat ochii pe spate, ca și cum aș fi fost în transă. Când am făcut asta în Franța, mi-au spus că e ceva necurat cu mine. Așa a crezut și omul ăsta. Vrei să-ți fac o demonstrație?

– Nu, nu chiar acum. Nu-i de mirare ! Du-te să mănânci ceva !

Comisarul se întoarse cu fața spre Chris și Pauline.

– În regulă, puteți să-l duceți acasă acum. Am să vin probabil mai târziu pentru a clarifica unele lucruri. Va da o declarație mult mai coerentă decât oricare alt martor. N-am mai întâlnit până acum un asemenea copil.

Alan păși mândru și neînsoțit de nimeni cât timp era conștient că toată lumea are privirea ațintită asupra lui. După aceea, își puse micuța lui mână în aceea a Paulinei.

– Ce idee bună ai avut să-l sperii pe omul acela, spuse Chris.

– Nu numai c-am avut o idee bună, dar m-am și gândit. Să știi, Pauline, că mi-a fost teamă. Am fost înspăimântat de-a binelea.

Pauline se uită la el cu înțelegere. Trăsăturile feței lui arătau cât de obosit și de nervos este.

Alan spuse, cu voce ridicată :

– Mami ! Vreau la mami !

Pauline îl luă în brațe.

– O să mergem la mami cât de repede o să putem, o asigură Chris, sperând că Helen va ajunge acasă înaintea lor.

George era în hol.

– Am dus-o sus. E terminată.

După aceea, adăugă:

– Alan! Dragule, te-ai întors! spuse el alergând pe scări în spatele Paulinei, care-l purta în brațe.

***

Pauline coborî este câteva minute și i se alătură lui Chris. Se duseră tăcuți pe terasă.

Charles și Margot, ținuți din grșeală închiși în casă în timpul căutării fratelui lor, iar acum ușurați, purtau costume de baie.

– Nu-i așa că e minunat ? strigă Margot în timp ce alerga pe peluză spre piscină.

– E minunat, îi spuse Chris Paulinei. Vreau să spun, Alan cu mintea aceea sclipitoare în trupul acela mic. Mă bucur că sunt un înapoiat mintal.

– Ba nu ești.

– Ei bine, se pare că am fost suficient de inteligent să te cuceresc pe tine. Deși n-am să înțeleg niciodată cum.

– Și eu care credeam că ești un încrezut! exclamă Pauline.

– Sunt un prost în comparație cu Alan. O să ajungă un geniu. Ba nu, e deja.

– Da, dar dincolo de asta e un copil sănătos și normal.

– Oare și-a revenit ? întrebă Chris cu neliniște. Știi, după căderea aceea nervoasă.

– Nu i-aș spune chiar așa. Și-a păstrat calmul și și-a folosit mintea într-o situație de criză, dar a trecut prin momente șocante. Avea nevoie de îmbrățișări și de sărutări ca oricare alt ștrengar de vârsta lui.

– Nu la șase dimineața, nu ?

– Ba chiar la șase dimineața. Amintește-ți că ne vom căsători, așa încât ar trebui să te obișnuiești cu lucruri de genul ăsta.

Sfârșit